

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

— ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ —
ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατᾶ, Μουμχανέ Νομικὸ Χᾶν Ἀριθ. 12-13

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΟΔΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΙΚΟΝΑ.

Ἔργον G. Watts.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΤΡΙΜΗΝΟΣ	Γρ.	60
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	”	110
ΕΤΗΣΙΑ	”	200

✕

Τὸ φυλλάδιον τιμᾶται Γρόσια 5.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

— ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ —
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατᾶ, Μουμχανὲ Νομικὸ Χὰν Ἀριθ. 12--13

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

Ὅταν ἀνέτειλε. — Ἡ προσπάθειά μας. — Τιμὴ καὶ παρηγορία. — Χαῖρε νεότης. — Δίγες ἀκτῖνες. — Οἱ βαρναλοῦντες. — Πανδώρα. — Ἀπὸ τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις (Τὰ ψάρια). — Τρελλός; [διήγημα]. — Τὰ δάκρυα τοῦ κερικοῦ. — Δύο ξεψυχίσματα. — Τρελλή. — Τὴν εἶδα. —

Καλλιτεχνικὴ ζωὴ (θέατρα). — Φιλολογικὴ μας κίμησις. — Μία ἐρωμένη (μυθιστόρημα J. Richopin). — Τὸ τιμολόγιον. — Ὁ καλλιτέχνης (O. Wilde). — Κοινωνικά. — Ἐνα φλέγον ζήτημα. — Πειράγματα.

ΟΤΑΝ ΑΝΕΤΕΙΛΕ...

Εἶδωλα πὸν ὑψωθήκατε στὸ νοῦ τὸ σκλαβωμένο
καὶ τοῦ διδάξατε βουβὰ τ' ἀρχοντικὸ καρτέρι,
τώρα π' οὐράνιο ἀνέτειλε νέας γενιᾶς ἀστέρι
κάποια χλωμάδα χύθηκε στὸ μαρμαρένιο σας κορμί.

⊙⊙

Καὶ τὰ παλάτια, κ' οἱ ναοί, πὸν ὄνειρευτὰ ἔχω πλάσει
μὲ τὰ σημάδια τὰ ἱερὰ στὴν κορυφὴ ἓνα κ' ἓνα
κλονίστηκαν καὶ σώριασαν στὰ βάντρα ἀπορριχθέντα
ὄαν νὰ τὰ ξεθεμέλιωσαν ταρτάρινοι σεισμοί.

Μ' ἄφοβα μέσ' στὴν ἐρημιὰ π' ἀπλώσαν τὰ ρημάδια
ἦσαν καὶ στήσανε χορὸ στὸ γύρω ἀρμονικὰ
τῆς λευτεριάς ὁ ζέφυρος μὲ τῆς χαρᾶς τὰ χάρδια.

⊙⊙

— Καὶ γὼ πὸν δάφνες ἔπλεχα στὸν πόνο μουσικὰ
ὅταν χλωμιάζαν ἄχαρα κ' ἐπρόσμενα τὰ βράδνα,
ἐσκόρπισα στὸ ζέφυρο τὰ φύλλα ρυθμικά.

Γ. ΠΕΡΙΔΙΚΑΡΗΣ

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ

Τώρα όποτε έτετελέσθη τó όνειρον, εις τó όποιον απέβλεπον γενεαί όλαι από παρελθόν μυριάδων έτων και τίθενται βάσεις χαλύβδινοι, όπου θά στηριχθῆ υπέρλαμπρον και μεγαλοπρεπέστατον τó άγαλμα τῆς **έλευθερίας** τῆς ανθρωπότητος, τó πνεύμα καλύπτον δια τού πέπλου τῆς λήθης τὰς φαύλους όρμας και τὰ έγωϊστικά ένστικτα τῆς ψυχῆς, άπενίξει εις μέλλον άσπίλου άγνότητος και εύγενικοῦ άγωνισμοῦ.

Ἡ φρικαλεότης και ó άτίθαστος ένθουσιασμός θά παύσουν πλέον, να κινούν τó ένδιαφέρον μας και θά υπερέχη ή άμιλλα τού ώραίου. Θά βασιλεύση ή μεγαλοφυΐα. Τῆν θέσιν τού στρατιώτου θά καταλάβη ó έξοχος χαρακτήρ και τó όπλον θά ανταλλαγῆ δια τῆς εύθείας κρίσεως.

Δια να φθάσωμεν εις τó ύψος τῆς νέας μας ζωῆς, χρειάζεται προςπάθεια άκλόνητος, δυνάμεις άπορρέουσαι εκ θάρρους άσάλεύτου, εκ πεποιθήσεων στερεών.

Και ή «**Νέα Γενεά**» άποβλέπουσα εις εύρú μέλλον θά προσπαθήση να συντελέση δια τῆς άγνῆς πνευματικῆς τροφῆς, τῆς καλύτερας φιλολογικῆς και καλλιτεχνικῆς παραγωγῆς εις τῆν διάπλασιν τῶν νέων ιδανικῶν.

Τῆς νέας γενεᾶς γέννημα ή «**Νέα Γενεά**» με νέας ιδέας, νέας αντιλήψεις, όλη ζωῆ και σφρίγος, εύελπισ πάντοτε θά προχωρεῖ χαιρομένη δια τῆν όλως επί τὰ βέλτιστα μεταβολῆν τῆς. Ἐχουσα πεποιθήσιν όθεν εις τόν άποβλεπόμενον σκοπόν ή «**Νέα Γενεά**» εἶνε βεβαία, ότι θά τύχη τῆς ένθέρμου και φανατικῆς υποστηρίξεως όλων, όσοι έπεθύμησαν τῆν πρόοδον τῆς φιλολογίας μας.

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ἐλόχαρη μᾶς έπλημύρισεν ή εἰδησις τῆς ειρήνης, ποῦ κρούπει μέσα τῆς χιλιάδας έλπίδων μελλούσης εὐτυχίας. Θαρρεῖ κανεῖς ότι ἦσαν άγγελοί τ' οὐρανοῦ, ποῦ έσκόρπισαν τόσον γλυκά, δια μᾶς εις όλους μας τῆν άγγελίαν τῆς ειρήνης, δι' αὐτό και τόση ανακούφισις και παρηγορία έχύθη εις τῆν βαρυνμένην από τó βάρος τῶν δυστυχιῶν ψυχῆν μας. Ἡ χαρά μας εἶνε τόσον μεγάλη, όσον ἦσαν μεγάλοι αἱ ταλαιπωρίαί και αἱ στερήσεις αἱ προκύψασαι εκ τού καταστρεπτικοῦ πολέμου. Χαρήτε ανθρωποι, χαρήτε ἔθνη ανεξαιρέτως. Ἡ ειρήνη σταθερά πλέον ἦλθε, συναποφέρουσα δι' ἡμᾶς, οὔτινες εὐτυχῶς προωρίσθημεν υπό τῆς **Εἰμαρμένης** να ζήσωμεν εις τῆν **ανάπαυσιν** κατοπιν τόσων δεινῶν. Ἡ ειρήνη θά σκορπίση παντοῦ τ' άγαθά τῆς, και θά κατορθώση σὺν τῷ χρόνῳ ν' άποσβέσῃ από τὰ στήθη μας τόν πόνον και τῆν πίκραν, ποῦ έποτίσθημεν.

*

Ἄλλὰ εις τῆν χαράν μας μὴ λησμονῶμεν εκείνους, οἱ όποιοί έπλήρωσαν δια τού αίματός των τῆν ζωῆν μας. Δια τού θανάτου των έκόρεσαν τόν αιμοδιψῆ Ἄρην.

Εἶνε οἱ πιστοί και γενναῖοι υπερασπισταί τῆς πατρίδος, οὔτινες απέθανον ἡρωϊκῶς εις τὰ προχώματα δια να ζήσωμεν ἡμεῖς και να εὐτυχήσωμεν εις τó μέλλον εις διηνεκή και άσάλευτον παγκόσμιον ειρήνην.

Εἰς τόν Ὠκεανόν τῆς εὐτυχίας, εἶτον όποιον ἠνοίχθημεν, οὐδὲ στιγμήν ἄς μὴ παύσωμεν τὰ καθήκοντά μας άπέναντι αὐτῶν.

Ἐχομεν καθήκοντα έπιβαλλόμενα, τῶν όποίων τῆν εκπλήρωσιν εκείνος ό όποῖος ἠβουλήθη ἡμεῖς να ζήσωμεν και εκείνοι ν' άποθάνωσιν, ό Ἄφθαστος εις τῆν ζωῆν, ό Θεός άπαιτεῖ. Τό άπαιτεῖ παρ' ἡμῶν διότι τῆν ζωῆν μας έχάρισεν εναντι τού θανάτου εκείνων τῶν ένδόξως εις τó μέτωπαν πεσόντων υπέρ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος.

Οὕτως ἠθέλησεν Ἐκεῖνος να πέσωσιν εκείνοι εις τῆν μάχην, λαμβάνοντες ως μόνην άμοιβῆν τού ἡρωισμοῦ των τόν θάνατον και ως τελευταίαν παρηγορίαν τῆν ιδέαν, ότι άποθνήσκουν ἡρωες υπέρ τῆς πεφιλημένης πατρίδος.

Εἰς τούς πεσόντας ἄς μὴ λησμονῶμεν τῆν προσήκουσαν τιμῆν.

*

Προσέτιοῦδεις ἄς μὴ υἰάρεξῃ, δοτις να μὴ νομίση, ότι δὲν όφείλει εκ καθήκοντος αναποφεύκτου με τῆν μεγαλυτέρας αυταπάρνησιν να προσιατεύσῃ τὰς όρφανὰς νῦν οικογενείας εκείνων τῶν όποίων τó αίμα εἶνε άκόμη ρωπὸν εις τὰ πεδία τῶν μαχῶν, όπου πρὸ όλίγου άκόμη ένέσπειρε τῆν καταστροφῆν τó ανθρωποκτόνον τηλεβόλον. Αὐτοί έξῆλέωσαν τὰς άμαρτίας ἡμῶν, δι' ό και άπολαμβάνομεν τῆν ακράτητον χαράν τῆς ειρήνης.

Guy de Maupassant

ΧΑΙΡΕ ΝΕΟΤΗΣ

Κάθε άνθρωπος οφείλει να παρηγορηθή, ανεξαιρέτως φυλής και θρησκείας, τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα ποῦ θὰ θρηνήσῃ τὸ παιδί του τὴν χήραν ποῦ ἔχοντας τριγύρω τὰ ὄρφανά της, θὰ πονέσῃ κατάκαρδα ὅταν ἰδῇ τοὺς ἀποζήσαντας συζύγους νὰ ἐπιστρέφουν χαρούμενοι εἰς τὰς ἐστίας των.

Προστατεύομεν ὡς ἰδικά μας παιδιά τὰ ὄρφανὰ τὰ ἀπροστάτευτα, διότι οἱ πατέρες αὐτῶν, ἀποδνήσκοντες, εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν ἡμῶν ἀνέθεσαν τὴν προστασίαν των. Αὐτὰ ἄς παρηγορήσωμεν διὰ νὰ ἔχωσιν ἐκεῖνοι ἀνάπαισιν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Στολίσωμεν μὲ τὰ πονεμένα λουλούδια τοῦ χειμῶνος τοὺς τάφους των καὶ παραδώσωμεν εἰς τὴν ἀθανασίαν τὴν μνήμην τῶν μεγάλων ἡρώων τοῦ τεραστίου αὐτοῦ παλέμου, ὅστις τὰς πλείστας θέλει καταλάβῃ σελίδας τῆς παγκοσμίου συγχρόνου ἱστορίας.

Προσέτι ἄς χύσωμεν τὰ ἱερότερα τῶν δακρύων ἐπὶ τῶν τάφων των καὶ εὐγνωμονοῦντες διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εἰρήνην, ἣν ὁ θάνατός των ἀνεστήλωσεν, ἄς παραμυθίσωμεν καὶ ἀνακουφίσωμεν ἀναλόγως μ' οἷονδήποτε τρόπον τοὺς πατέρας, τὰς μητέρας, τὰς ἀδελφάς, τὰς χήρας καὶ τὰ ὄρφανὰ των ὡς ἰδίους ἡμῶν συγγενεῖς, ἵνα τοῦλάχιστον αὐτοὶ, ὀλιγώτερον ἐτυχεῖς ἡμῶν, εὐρῶσιν ἀνακούφισιν τινα καὶ παρηγορίαν, τῶν δὲ πεσόντων αἱ ψυχαὶ, ἰκανοποιημέναι, ἀποδοθῶσιν εἰς αἰωνίαν ἀνάπαισιν.

I. Γ. ΕΥΘ.

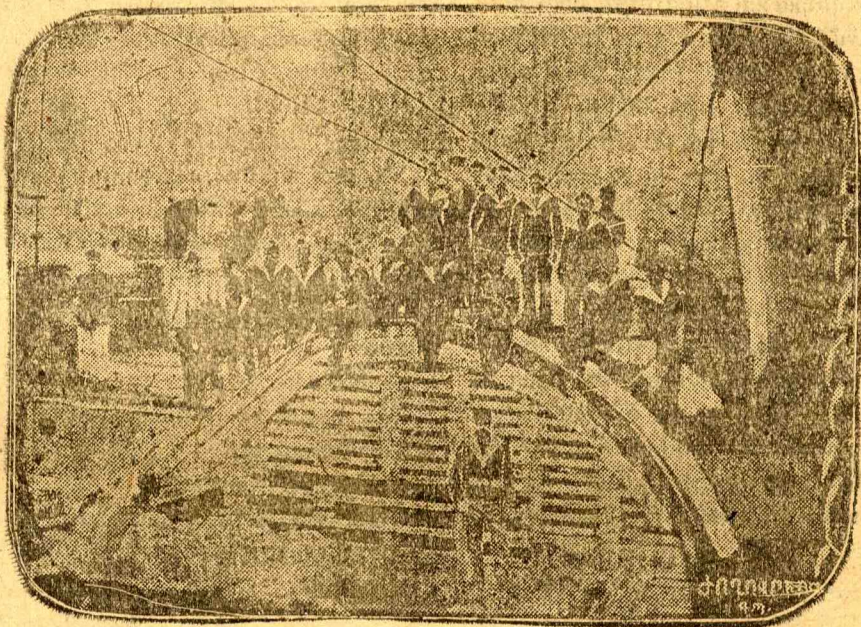

Οἱ δύο φίλοι τελείωναν τὸ γέυμα. Ἀπὸ τοῦ παράθυρον διέκριναν τὸ βουλευτήριο γεμάτο κόσμον Ἡσθάνωντο τὸ γλυκὸ φύσημα τοῦ Παρισίου ἀέρος κατὰ τὰς καλοκαιρινὰς νύκτας, ποῦ γεννᾷ εἰς τοὺς διαβάτας τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τρέξουν κάτω ὀπουδήποτε ἀπ' τὰ φυλλώματα, κοντὰ στοὺς ποταμοὺς ποῦ φωτίζει τὸ φεγγάρι, κοντὰ στὰ γλυκὰ ἀηδόνια.

του, δὲν βλέπει τὸ ἔργον τοῦ χρόνου ποῦ γίνεται βραδύ, κανονικόν, καὶ ἀλάσσει τὸ πρόσωπον σιγὰ καὶ ἀνεπαίσθητα. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πεθαίνομεν ἀπ' τὴν λύπη ὕστερα ἀπὸ δύο-τριῶν ἐτῶν ἐξάντησιν τῆς ζωῆς. Διὰ νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς πρέπει ἕξ μῆνες τοῦλάχιστον νὰ μὴ διῆ τὸ πρόσωπόν του. Ἄδύνατον.

Καὶ πῶς λυποῦμαι τῆς γυναῖκες, τὰ πτωχὰ αὐτὰ ὄντα. Ὅλη ἡ εὐτυχία, ὅλη ἡ δύναμις των, ὅλη ἡ ζωὴ των σύγκειται εἰς τὴν εὐμορφίαν, ποῦ διαρκεῖ δέκα χρόνια.

Ἐγὼ λοιπὸν γέρασα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, γιατί νόμιζα τὸν ἑαυτὸν μου νέον, ἐνῶ εἶχα φθάσῃ τὰ σαράντα χρόνια. Ποτὲ δὲν ἀρρώστησα. Ἡ ἀποκάλυψις τῆς πα-

Τὸ πρῶτον εἰσελθὸν εἰς τὴν πόλιν μας γαλλικὸν πλοῖον «Ἀριάνα».

Ὁ Ἐρρίκος Σιμὼν εἶπε μὲ βαθὺ ἀναστεναγμό :

— Γέρασα παιὰ καὶ εἶνε λυπηρόν. Ἄλλοτε τέτοιες βραδνεὺς τὸν διάβολο ὀλόκληρον αἰσθανόμουν μέσα μου. Τώρα αἰσθάνομαι μόνον λύπη. Πόσον γρήγορα φεύγει ἡ ζωὴ.

Ἦτο 45 ἐτῶν παιὰ καὶ φαλακρός.

Ὁ ἄλλος, ὁ Πέτρος Καρνιὲ ὀλίγον πειὸ ἡλικιωμένος, πειὸ ἀδύνατος καὶ ζωηρός εἶπε.

— Ἐγὼ, ἀγαπητέ, ἐγήρασα χωρὶς νὰ καταλάβω ἢ ὀλίγο τὸν κόσμον. Ἦμουν πάντα ζωηρός καὶ χαρούμενος. Μὰ ὅταν βλέπει κανεὶς καθ' ἡμέραν τὸν καθρέπτην

ρακιῆς μου μ' ἓνα τρόπον ἀπλὸ καὶ τρομερὸ μὲ κεραυνοβολήσῃ γιὰ ἕξη μῆνας καὶ κατόπιν συνῆλθα.

Πολλὲς φορὲς ἀγάπησα, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνδρες, μὰ κυρίως μιὰ φορὰ.

Τὴν εἶχα συναντήσῃ στὴν ἀκρογυαλιὰ τῆς Ἐτρετὰ πρὶν 12 χρόνια. Δὲν ὑπάρχει χαρωπότερο μέρος ἀπ' αὐτὸ τὸ πρῶτὴν τὴν ὥρα τῶν λουτρῶν τῆς θαλάσσης. Ἡ ἀκροθαλασσιὰ εἰς τὴν Ἐτρετὰ εἶνε μικρὰ καὶ στρογγυλὴ σὰν πέταλο, περικυκλωμένη ἀπὸ ὑψηλὰς καὶ ἀποκρήμινους προεξοχὰς μὲ περιέργους ὁπὰς ποῦτὰς ὀνομάζουσι Θύρας. Αἱ γυναῖκες μαζεύονται στὴν ἄμμον διὰ νὰ

τήν στολίζουσαν σάν ἀπέραντο κῆπο ἀπὸ ἀνοιχτοῦ χρώματος τουαλέτες μέσα στὸ μεγάλο περιθώριόν της ἀπὸ τοὺς βράχους. Ὁ ἥλιος ἀπλετα, πλημμυρεῖ ὅλα ἐκεῖ χαρωπά, θελκτικὰ, ποῦ γελοῦν στὰ μάτια. Ὅλοι βλέπουν τὴν θάλασσα γεμάτη ἀπὸ λουομένας, ποῦ μπαίνουν στὸ νερὸ μ' ἕνα λεπτὸ ἀπὸ φανέλλα κοστοῦμι προφθάνουν τῆς ἄκρας τῶν κυμάτων καὶ προχωροῦν μὲ μικρὰ γρήγορα βήματα, σταματῶντες πότε-πότε ἀπὸ μιὰ ψυχρὰ γλυκεῖα ἀνατριχίλα ἢ ἀπὸ μικρὸ ἀναφυλλητό.

Τὴν πρώτην φορὰ ποῦ εἶδα τὴν γυναῖκα αὐτήν, καταμαγεύθηκα. Ἦταν ἀφοβη καὶ ἔξυπνη. Κι' ἔπειτα ὑπάρχουν εὐμορφίαι, ποῦ μᾶς κυριεύουν μὲ μιᾶς.

Ἐπαθα αὐτὴν τὴν ἐντύπωσι.

Ἐουστήθηκα καὶ πειράχθηκα ὅσον ποτέ. Μὲ ἀφάνιζε τὴν καρδιά. Εἶνε τρομερὸ καὶ ἠδονικὸ, νὰ ὑφίσταται κανεὶς τὴν κυριαρχία μιᾶς γυναίκος. Εἶνε βάσανο, μὰ κι' εὐτυχία ἀπίστευτη. Τὸ βλέμμα, τὸ γέλιο της, τὰ μαλλιά της σάν τὰ ξεσήκωνε στὸν λαιμὸ της τὸ σιγανὸ ἀεράκι. Καὶ ἡ πειὸ μικρὴ γραμμὴ τοῦ προσώπου της, τὸ ἐλάχιστον κίνημα τῶν χαρακτηριστικῶν της μὲ μάγευαν, μὲ σύγγιζαν, μὲ ξετρέλλαιναν. Μὲ κυριεύσε ὅλον μὲ τὰ κινήματά της, μὲ ὅτι φοροῦσε ἐπὶ τέλους, ποῦ μάγευε. Εἶδα σὲ μιὰ καθέκλα τὰ ροῦχα καὶ τὸ καπέλλο της καὶ μὲ φάνηκε πῶς καμμιὰ ἄλλη δὲν εἶχε ἴδια; Ἦτο ὑπανδρευμένη, ὁ σύζυγός της ἦρχετο κάθε Σάββατον καὶ ἔφευγε τὴν Δευτέραν.

Δὲν ἤμουν ζουλιάρης. Δὲν ξεύρω γιατί ποτέ κανεὶς στὴν ζωὴ μου δὲν μοῦ φάνηκε τόσο ὀλίγον ἐνδιαφερόμενος, ὅσον ὁ ἄνδρας της.

Πῶς τὴν ἀγαποῦσα καὶ πόσον ἐκείνη ἦταν ὠραία, χαριτωμένη καὶ νέα. Διότι δὲν αἰσθάνθηκα τόσο, ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε ὄν ὠραῖον, τέλειον, ἀξιοπαρατήρητον, ζυμωμένο μὲ θέλγητρον καὶ χάριν. Γιατί δὲν εἶχα τόσον ἐννοήσει ὅτι ἔχει ἐμορφιά θελκτικὴ ἢ καμπὴ στὸ μάγουλο, ἢ κινήσεις τῶν χειλιῶν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ κατασκευὴ τοῦ κοινοῦ ὄργανου, τῆς μύτης.

Αὐτὸ διήρκεσε τρεῖς μῆνες, κατόπιν ἔφυγα εἰς τὴν Ἀμερικὴν μὲ τὴν καρδιά γεμάτη ἀπεληψία. Ἄλλ' ἢ σκέψις της ἐθριάμβευε. Μὲ κατεῖχε ἀπὸ μακροῦ, ὅπως καὶ κοντὰ μὲ εἶχε κυριεύσει. Χρόνια πέρασαν.

Δὲν τὴν ξεχνούσα. Ἡ γλυκεῖα εἰκὼν της ἔμενε ἔμπρὸς στὰ μάτια μου, μέσα στὴν καρδιά μου.

* * *

Δώδεκα χρόνια εἶνε μικρὸν πράγμα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου! Περνοῦν χωρὶς νὰ τὰ καταλάβῃ! Περνοῦν τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, σιγὰ καὶ γρήγορα; ὁ κάθε χρόνος εἶνε μακρὸς καὶ ἀμέσως τελειώνει. Καὶ ὅταν γυρῶσι κανεὶς νὰ διῆ τὰ χρόνια ποῦ πέρασαν, δὲν καταλαβαίνει, τί ἔγινε καὶ γέρασε.

Μ' ἐφαίνετο ἀληθινὰ, ὅτι μῆνες μόλις πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν βράχων τῆς Ἑτρετᾶ. Πήγαίνα τὴν περασμένην ἀνοιξὶ μὲ φίλους εἰς τὴν ὁδὸν Λαφίτ. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφευγε τὸ τραῖνο, μία χονδρὴ κυρία ἀνέβηκε, κυκλωμένη ἀπὸ τέσσερα παιδιὰ. Ἐρριπα μιὰ ματιὰ εἰς τὴν χονδρὴ κυρία, τὴν ὀλοστρόγγυλη μὲ πρόσωπον σάν τὸ φεγγάρι καὶ καπέλλο μὲ κορδέλλες.

Ἀνέπνεε δυνατὰ, κουρασμένη ἀπὸ τὸ τρέξιμο. Ἄνοιξα τὴν ἐφημερίδα καὶ διάβαζα Περνούσαμε τὴν Ἀσινεῶ, ὅταν ἡ κυρία μὲ μιᾶς μὲ ρώτησεν:

— Συγγνώμην, Κύριε, δὲν εἶσθε ὁ κ. Καρνιέ;

— Μάλιστα, Κυρία.

Τότε ἤρχισε νὰ γελᾷ, εὐχαριστημένη καὶ ὀλίγον λυπημένη.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε;

Ἐδίστασα. Πίστευα ὅμως πράγματι, ὅτι εἶδα τὴν φυσιογνωμίαν αὐτὴν, ἀλλὰ ποῦ; Πότε;

Ἀπήνησα — Ναί... καὶ ὄχι... Σᾶς γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν εἴμπορῶ νὰ θυμηθῶ τ' ὄνομά σας.

Ἐκοκίνησε ὀλίγον.

— Κυρία Ἰουλία Λεφέβρ.

Ταράχθηκα. Μὲ φάνηκε πῶς χάθηκα εἰς ἕνα δευτερόλεπτο. Μὲ φάνηκε πῶς ἕνας πέπλος σχίσθηκε ἀπὸ ἔμπρὸς μου διὰ νὰ ἰδῶ πράγματα φοικτὰ. Ἦταν ἐκείνη!

Αὐτὴ ἡ χονδρὴ, ἡ συγχειρισμένη γυναῖκα, ἐκείνη; Ἀκόμη χθὲς μ' ἐφαίνετο πῶς τὴν εἶδα καὶ τότε τέτοια; Ἦτο δυνατόν;

Μία λύπη αἰφνιδία μὲ πέρασε τὴν καρδιά καὶ μιὰ ἐπανάστασις κατὰ τῆς φύσεως ξεσηκώθηκε μέσα μου; Τὴν ἔβλεπα τρομαγμένος.

Τῆς πῆρα κατόπιν τὸ χέρι καὶ πλημμύ-

ρισαν τὰ μάτια μου δάκρυα. Ἐκλαια τὰ νιῶτα της, ἔκλαια τὸν θάνατό της. Διότι καθόλου δὲν ἐγνωρίζα τὴν χονδρὴ αὐτὴν γυναῖκα.

Κι' ἐκείνη, συγκινημένη ἐπίσης, ἐπιθύρισε:

— Ἄλλαξα πολὺ. Τί τὰ θέλετε, ὅλα περνοῦν. Ἐγίνα μητέρα, καλὴ μητέρα. Ὅλα τ' ἄλλα τελείωσαν. Σκεπτόμουν, ποῦ δὲν θὰ μὲ γνωρίζατε σάν μὲ συναντούσατε.

Καὶ σεῖς ὅμως ἀλλάξατε. Πολὺ προσπάθησα νὰ σᾶς ξαναγνωρίσω. Ἐγίνετε κάτασπρος. Σκεφθῆτε. Δώδεκα χρόνια. Ἡ μεγάλη κόρη εἶνε δέκα χρονῶν.

Κύτταξα τὴν κόρη της. Καὶ ἤθερα κάτι εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὸ παλαιὸν θέλγητρον τῆς μητρὸς της, ἀλλὰ κατὶαν ἀποφάσιστον ἀκόμη, ἄμορφον. Καὶ ἡ ζωὴ μὲ φάνηκε γρήγορα σάν τὸ τραῖνο ποῦ ἔφευγε.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὁδὸν Λαφίτ. Ἐφίλησα τὸ χέρι τῆς παλαιᾶς μου φίλης. Δὲν εἶχα τίποτε νὰ τῆς πῶ. Ἦμουν συγκινημένος.

Τὸ βράδυ, ὀλόμονος, κυττάχθηκα πολὺ, μὰ πολὺ εἰς τὸν καθρέπτην. Καὶ ἐνεθυμήθην τί ἤμουν μὲ τὰ μαῦρα μουστάκια, τὰ μελαχρινὰ μαλλιά καὶ τὴν νεαρὰ φυσιογνωμίαν τοῦ προσώπου μου. Τότε ἐγήρασα Χαῖρε νεότης.

ΛΙΓΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

Προτοῦ σ' ἀγύριστο νὰ φύγης,
τὸ τόσο μακρυνὸ ταξεῖδι,
μοῦχεις χαρίσει ἀπ' τὰ μαλλιά σου
μαλαματένιο δαχτυλίδι.

Ἀγάπης ἄσβουστῆς σημάδι
παρηγοριά μου αὐτὸ εἶνε μόνη
καὶ σ' ἄλλης δάχτυλο δὲν λάμπει
τέτοια ἀρραβῶνα ποῦ δὲν λυώνει!

Ἀπ' τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν σου
τ' ἀτίμητο χρυσάφι ποῦ εἶχες
κύτταξε! τοῦτες ἔχουν μείνει
ἢ μεταξένιες μόνον τρίχες.

Καὶ μοιάζουν ἔτσι, ἀπομεινάρι
γιὰ πάντα θησαυροῦ χαμένου...
λίγες ἀκτῖνες ἀπ' τὴ λάμπη
ἡλίου νεκροῦ βασιλεμένου!

Μαρία Ε. Ζάμπα

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΟΙ ΒΑΡΥΑΛΓΟΥΝΤΕΣ

Ἡ εἰρήνη, μὴ νομίζετε, ἀγαπητοί μου συμπολίται, ὅτι ἐχαροποίησεν ὄλους. Θὰ εἴσθε πολὺ μωρεῖ, ἂν τὸ νομίζετε ἢ φαίνεται ποτὲ δὲν πέσατε εἰς χειρὰς αἰσχροκερδῶν διὰ νὰ ξεύρετε ὅτι αὐτοὶ σήμερον εἶνε οἱ βαρυαλγούντες διὰ τὴν εἰρήνην.

Αὐτοὶ μάτι δὲν κλείουν νύκτας ὀκνηροὺς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἢ εἰδησις τῆς εἰρήνης τοὺς ἐμάρανε. Δὲν εἰμποροῦν, νὰ πιστεύσουν ἀκόμη, ὅτι διὰ παντὸς πλέον ἐχάθη ἢ αἰσχροκερδεῖα. Ἄλλ' οἱ καθημερινοὶ ἐκπεσμοί, τὰ ἀπαίσια αὐτὰ βούκντρα, ποῦ τοὺς ἐνοχλοῦν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, τοὺς δίδουν νὰ ἐννοήσουν σκληρότητα, ὅτι ἢ κερδοσκοπία των ἢ ὅποια ὑπερεπλήρωσε τὸν κορβανῶν τοὺς σὰν γλυκὸ ὄνειρο ἔσβυσε, διὰ νὰ μὴν τὸ ὄνειρευθοῦν πειά.

Οἱ κραταιότατοι μπακάληδες, οἱ θησαυρήσαντες κλαίουν σκουπίζοντες τὰ δάκρυά τους — εἰς τὴν ἐμπροσθέντα τους ἀπὸ οἰκονομίαν μαθηλιοῦ διὰ τὰς ζημίας — ὅταν ἀπαρηγόρητοι βλέπουν γεμάτα τὰ τσουβάλια τῶν τροφίμων καὶ ὅλα τὰ ἐμπορεύματα νὰ μὴν πωλοῦνται εἰς τὰς μυθώδεις τιμὰς ποῦ ἐνθυμούμεθα ὄλοι ὡς περασμένους ἐφιάλτας.

— Πῶς φιλότιμε κ. Μπακάλη τῆς γειτονιάς μου;

Ἐνθυμῆσαι, ποῦ ἐννοοῦσες ὡς ἐλεημοσύνην, διὰ μεγάλο μου χατήρι, νὰ μὲ δώσης ἡμισεῖαν ὀκτὼν ζαχάρους διὰ μίαν λίραν; Μίαν δὲ ὀκτὼν φασουλίων μὲ 100 δρ. σκουπίδια καὶ 50 δρ. σακκοῦλα 80 γρόσια; Πῶς ἔγινες τώρα περιποιητικὸς καὶ ἐννοεῖς νὰ μὲ φορτώσης τὴν ζαχάρενν διὰ 80 γρ. τὴν ὀκτὼν καὶ τὰ φασούλια 30 γρ.

Μά, ὄχι κύριε, εἶνε ἢ σειρά μου. Δίδεις τὴν ζαχάρενν πρὸς 20 γρ. καὶ τὰ φασούλια 5 γρ.; Τότε ζύγισέ με ἀπὸ 100 δρ. χονδρικῶς, διότι αὔριον θὰ ξεπέσουν. Κι' ἂν ἔχῃς λάδι τ' ἀγοράζω μόνον διὰ 10 γρ. τὴν ὀκτὼν εἰδ' ἄλλως κρυψέ το διὰ νὰ ἀλειφθῆς σὰν θὰ στῆς βρέξω διὰ τὴν κερδοσκοπίαν σου, ποῦ μ' ἔκαψε τὴν καρδιά τὸσον καιρὸν.

Ἐννοεῖτε ὁ γράπτης μου δὲν ἤπηγε παρακάτω. Λίγο ἀκόμη καὶ ἐννοοῦσε νὰ μ' ἀφήσῃ ἀπένταρον διὰ μίαν φορεσίαν, ποῦ εἶχε διὰ τέλλα στρωματσόπανο καὶ ἦταν λίαν πρόθυμη εἰς τὰς πρώτας ἐρωτικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου νὰ μεταβάλλῃ 5-6 χρώματα (ὄρα καὶ τὸ ἡμέτερον παλτόν!) Περιμένε κ' ἐσὺ νὰ ἰδῆς ὄνειρο ποῦ θὰ ξανάλθω σὰν βλάκας νὰ σοῦ πληρώσω 45 ἀκεραίας λίρας δι' ἓνα κοστοῦμι, ἐνῶ μ' αὐτὸ τὸ ποσὸν θὰ θὰ σ' ἀνοίγα δύο μαγαζιά.

Καὶ οἱ κ. κ. ὑποδηματοποιοὶ δὲν ὑστεροῦν, ποῦ ἔως χθὲς μᾶς ἐπέτρεπαν, νὰ μὴν περιπατοῦμεν ξυπόλυτοι ἂν εἶχαμε 20-25-30 λίρας, νὰ μᾶς πωλήσουν παπούτσια γιὰ δύο μῆνες κ' ἄς ἐγγυῶντο δι' ἓνα χρόνον.

Τώρα πειά δὲν ἔχομεν ἀνάγκην «νὰ μᾶς προσφέρετε φιλικῶς κανένα ζευγάρι ἔως 8-9 λίρας» — ὅπως μᾶς λέτε τώρα — διὰ νὰ βγοῦν τὰ τακούνια τους ὁμως ὥσπου νὰ βγοῦμε τὴν πόρτα σας.

Χαιρετίσατε διὰ παντὸς ὅλη ἢ χορεία τῶν κερδοσκοπῶν τὰ γλυκὰ ὄνειρα τοῦ παρελθόντος, ξεπέσατε τὰς τιμὰς καὶ τὴν μύτην σας καὶ τότε βλέπουμε.

Μὴν ξεχνᾶτε ὁμως καὶ τοὺς νεοπλούτους μας, οἱ δύστηχοι ποῦ δὲν ξεύρουν τί νὰ κάμουν τῆς χιλιάδες τους. Νὰ τῆς κάμουν χρυσές, καθη-

μερινῶς ξεπέφτει. Ἐμπορεύματα πάλιν δὲν συμφέρει... διότι οἱ ἐκπεσμοί. Καὶ συνεχῶς σκέπτονται ἀπελπισμένοι πρὸς συγκράτησιν τοῦ πλοῦτου των.

Ἄποιος ἐκ τῶν νεοπλούτων θέλει ν' ἀσφαλίσῃ τὴν περιουσίαν του ἄς ἀποταθῆ εἰς τὸν ὑποφαινόμενον, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ δὲν κατώρθωσε μὲ τὸ ξερό του κεφάλι, νὰ ἐφεύρῃ κανένα τρόπον αἰσχροκερδεῖας καθ' ὅλον τὸν πόλεμον καὶ ἔμεινε πάλιν ἀπένταρος, εἶνε πρόθυμος νὰ ξεπαστρέψῃ τὴν ἀσφαλισθησομένην περιουσίαν εἰς ὀλίγιστον χρόνον.

Ο ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΦΛΟΡΙΑΝ

Πανδώρα

Ὅταν ἢ Πανδώρα ἦλθεν εἰς τὴν ζωὴν, ὄλοι οἱ θεοὶ ἔτρεξαν, νὰ τὴν στολίσουν μὲ τὰ δῶρά τους. Ἦλθε καὶ ἢ Ἀφροδίτη καὶ μ' ἔλῃν τὴν ζούλεια ποῦ ἠσθάνθη διὰ τὴν ωραιότητα τοῦ τελείου αὐτοῦ πλάσματος, ἔβγαλε τὴν ζώνην της καὶ τῆς τὴν ἐχάρισεν.

Ὁ Ζεὺς βλέποντας μὲ θαυμασμὸν τὰ θέλητρα ἐκεῖνα, ἄρχισε νὰ τρέμῃ μήπως αὐτὰ εἶνε πρόξενα συμφορῶν διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Μὰ ἢ Ἀφροδίτη γέλασε διὰ τοὺς φόβους του κ' ἔσκυψε σ' αὐτὶ του καὶ τοῦ εἶπε :

— Μὴ φοβάσαι! Θὰ πληγῶσῃ πολλὰς καρδιές, μὰ ἔκρυφα στὴν ζώνην μου τὰ «νάζια» γιὰ νὰ μαλακῶνουν τῆς πληγῆς καὶ τὴν «καλωσύνην» γιὰ νὰ τῆς γιαιτρεύουν.

Κ. Τρεκ.

Γ Ν Ω Μ Α Ι

Αὐτὸς ὁ κόσμος εἶνε ἓνα μεγάλο ὄνειρο.

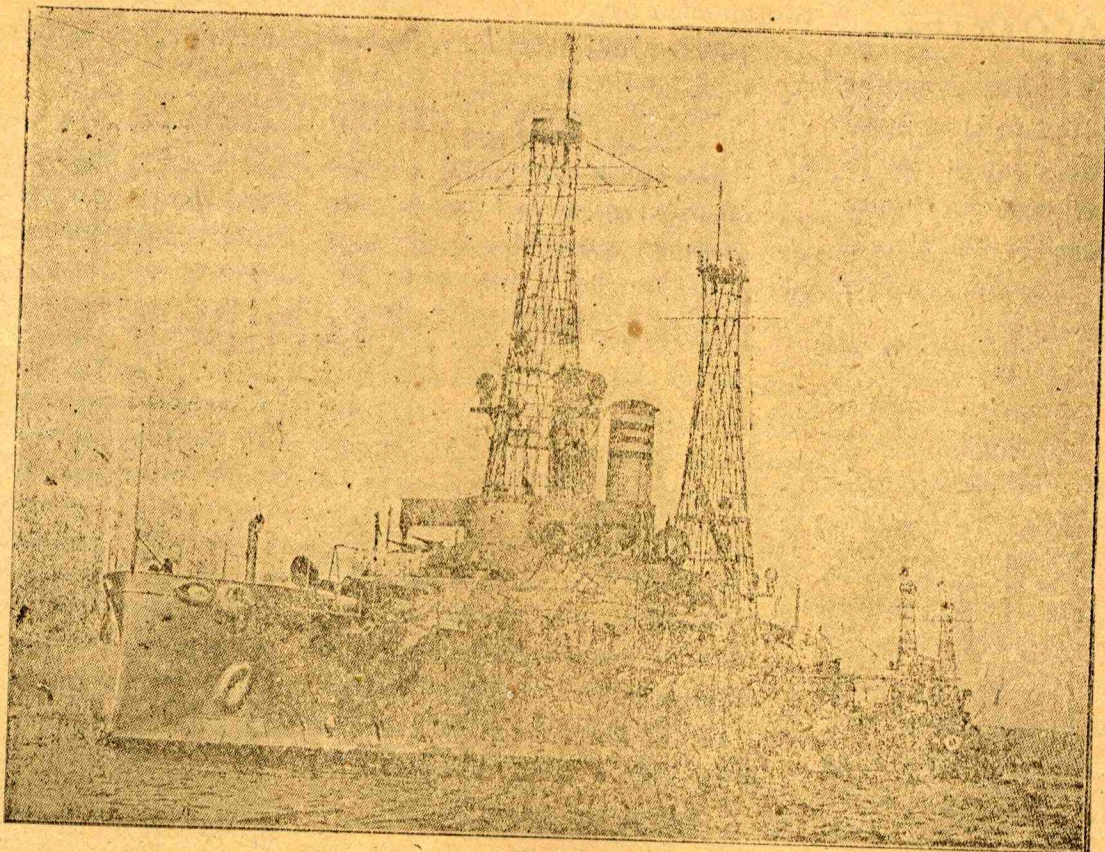
A. Musset

Ἡ ἀγάπη εἶνε ὁ ἐγωισμὸς τῆς καρδίας.

H. Murger

Ἄποιος δὲν ἐπληγῶθηκε, γελᾷ τὸν πληγωμένον.

Σαίκεπη

Ἡ ναυαρχὸς «Λημνος» καὶ τὸ «Κιλκίς.»

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΘΝΙΚΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Ὁρα, πανόρα καλογορητὰ τηγάνιζε ψαράκια,
νὰ φάη ὁ Αὐτοκράτορας, νὰ φάη ὁ Πατοιάρχης.
Μὰ κ'εἶ ποῦ τὰ τηγάνιζε καὶ τὴ φωτιά φυσοῦσε
κρατῶντας μὲ τὸ χέρι τῆς τηγάνι χρυσαφένιο
φωνὴ τῆς ἡρῆ ἀπὸ ψηλά, σάν ἀπ' ἀγγέλου στόμα:
— Πάψε, κυρά, τὸ μαγειριὸ, κ' ἡ Πόλη θὰ
[δουλέψη.

— Ὅταν τὰ ψόφια ψάρια μου τὰ ἰδῶ νὰ ζων-
[τανέψουν

καὶ πεταχθοῦνε σάν πουλιὰ ἀπ' τὸ τηγάνι μέσα,
τότ' ὁ δικός μου βασιληῆς θὰ πέση νηστευμένος
καὶ θὰ μπῆ μέσ' ὁ Ἄμιρᾶς κ' ἡ Πόλη θὰ δουλέψη.
Τὸν λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὸν λόγον δὲν ἀπέιπε...
Τὰ ψάρια ζωντανέψανε μισοτηγανισμένα.
Καὶ σάν πουλιὰ πετάχθηκαν ἀπ' τὸ τηγάνι μέσα.
Σκοτώθηκε ὁ βασιληῆς σάν ἄξιο παλληκάρι
κ' ὁ Ἄμιρᾶς ἐσέβηκε στὴν Πόλη καβαλάρης.

* * *

Οἱ αἰσιόδοξοι ἐκ τῶν βυζαντινῶν ἐπί-
στευον, ὅτι ἡ ἄλωσις τῆς Πόλεως θὰ προ-

εμηνύετο διὰ παραδόξων θαυμάτων. Με-
ταξὺ ἄλλων παρεδέχοντο καὶ τὸ ὅτι, κατὰ
τὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως, τὴν στιγμὴν, καθ'
ἣν θὰ ἐπιπτεν ἡ πόλις τοῦ Βύζαντος, «ὅσα
ψάρια θὰ ἐτηγανίζοντο τὴν ὥραν ἐκεῖνην,
θὰ πετοῦσαν στὴν θάλασσα, σάν πουλιὰ»,
τοῦθ' ὅπερ εἶναι καὶ ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἀνω-
τέρου δημοτικοῦ ἔθους.

* * *

Εἰς τὸ ἐν Βαλουκλῆ ἀγίασμα τῆς Ζωο-
δόχου Πηγῆς ζῶσιν ἕξ ἐπτὰ ἰχθύδια, ἐκ
τοῦ εἶδους τῶν κυπρίδων, τὰ ὁποῖα, ἐκ τῆς
μῆς μὲν πλευρᾶς εἶνε ἐρυθρᾶ, ὁμοιάζοντα
πρὸς τηγανισμένα, ἐκ τῆς ἐτέρας δὲ φαιό-
χροα ὡς ἀτηγανιστά. Ὁ λαὸς πιστεύει ὅτι
τὰ ἰχθύδια ταῦτα εἶναι αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ
τοῦ τηγανίου τῆς καλογοραίας ζωντανεύ-
σαντα καὶ εἰσπηδήσαντα εἰς τὸ ὕδωρ. Ὁμο-
μογουμένως εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὡραιότερας
ἐθνικὰς παραδόσεις ποῦ εὐλαβῶς διατή-
ρησε μέχρι τοῦδε ὁ ἑλληνικὸς λαός.

ΑΣ.

ΨΥΧΟΥΛΑ

ΟΤΑΝ ΒΡΕΧΗ

Ὅταν βρέχη, ξεπλύνει ὁ Θεὸς τὰ ἄδεια
βαρέλια του, γιὰ νὰ τὰ ξαναγεμίση κρασί
τὸν Σεπτέμβριον, μ' ἔλεγεν ἡ γιαγιά μου.
— Θεὸς νὰ τὴν συγχωρέση ἀγαποῦσε λι-
γάκι τὸ κρασί. —

Τώρα ὄλοι ξεφώνιζον, ὅτι ἡ κοινωνία
καὶ ἔλη ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ αἰῶνα εἰς αἰῶ-
να γίνεται πειδ διεφθαρμένη πειδ
βρώμικη.

Μήπως λοιπόν, ἡ ἀνθρωπότης βρωμίζει
ἀπὸ τὰ κρασόνερα καὶ τὰ . . . πειδ βρώ-
μικα νερά ποῦ μᾶς βρέχει ἐπὶ τόσους αἰῶ-
νας ;

Ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία εἶνε μία πνοή.
Δάντης

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΡΕΛΛΟΣ;

“Ολοι τὸν ἔλεγαν τρελλό, γιατί ἦταν στοιχειωμένος με τὴν θάλασσα. Πάντα μιλούσαμε με τὴν μεγαλύτερη λύπη γι’ αὐτὸν ποῦ ἦταν σκλάβος στὴς δαιμονισμένες νεράιδες καὶ μᾶς ἐφαίνετο ἀνάξιος νὰ μιλήσῃ σοβαρὰ αὐτὸς ποῦ ἦταν πειὰ προορισμένος γιὰ τὸ φρενοκομεῖο. Τί κρίμα δλόκληρο παλληκάρι εἴκοσι χρονῶν.

Πολλές φορές με φάνηκε, πὼς δὲν ἦταν ἀλήθεια τρελλός κ’ ὅτι βαθὺ μυστικό, κάποιος πόνος κρυφός εἶχε φουσκώσῃ τὰ στήθη του. Κι’ αὐτὸς προτιμοῦσε, νὰ τὸν τῆ δικό του πάντα παρὰ νὰ τὸν δείξῃ σ’ ὄλον τὸν κόσμον.

Μία ἡμέρα τὸν ἐρώτησα :

— Γιατί σὲ νομίζουν τρελλό καὶ στοιχειωμένο ;

Δὲν τρώμαξε, οὔτε δάκρυσε, οὔτε πόνεσε. Ὑπερηφανεύθηκε καὶ με εἶπε :

— «Στὸν κόσμο αὐτὸν τὸν ἄχαρο πρέπει κἀνεὶς νὰ ζῆ τυπικά. Ἀμα θελήσῃ νὰ τριγυρίσῃ τὴν ζωὴ του με πέπλον δικό του, τὸν ξεφωνίζου τρελλό, ἀπόκοσμο, στοιχειωμένο. Δὲν ξεύρου οἱ ἄνθρωποι, ὅτι δὲν ἐπλάσθηκα γιὰ μιὰ ζωὴ τυπική, ὅπως μεταξύ τους τὴν ἐδημιούργησαν. Πνίγουν μέσα στὴς κακίες τους, στὴς προλήψεις ποῦ οἱ ἴδιοι ἐγέννησαν τὰ ἔμφυτα ἱερά καὶ ἀγνά. Αὐποῦνται, γιατί πεθαίνουν, μόνον γιατί θέλου νὰ ζήσουν, ὄχι γιατί αἰσθάνονται τὴν ἀληθινὴ εὐχαρίστησι τῆς ζωῆς. Με εἶπαν τρελλό, μισάνθρωπο, γιατί ἔκαμα τὰ στήθη μου βασιλείου τῆς λύπης. Βασίλισσα τῆς ψυχῆς μου τὴν λύπη καὶ σκλάβος τῆς τὴν χαρά. Εἶμαι τρελλός γιατί θέλω νὰ ζῶ τὸν δικό μου κόσμο ; Τὸν κόσμο τῆς καρδιάς καὶ τῆς ψυχῆς μου; Ἴσως νὰ εἶνε ἐγωϊσμός, μὰ εἶνε πολὺ ἔμορφο, νὰ ζῆ κἀνεὶς με τῆς ἔμορφιές καὶ τῆς ἀσχημιές ἀκόμη, ποῦ ὁ ἴδιος ἔπλασε. Ἡ λύπη με εἶνε πειὸ γλυκεῖα μ’ ὄλο τὸν πόνο τῆς, γιατί εἶνε δική μου.

Καὶ σὰν λυπιέται ἡ ψυχὴ μου θέλω ν’ ἀκούσω ληπμένο τραγοῦδι, παραπονεμένο ἦχο. Θέλω νὰ κλάψουν ὄλα τριγύρω μου γιὰ τὸ κλάμμα τῆς ψυχῆς μου. Ἡ λύπη μεθ’ καὶ στὸ μεθῦσι δὲν ὑπάρχει μέτρον γιὰ τὸν μεθυσονμέ.

Θὰ πῆς ἴσως : Τέτοιες μισοσκοτωμένες ψυχές ἄς ξεψυχίσουν. Ὅχι. Ὅλες ἡ ψυχές τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε ἴδιες, ἀφοῦ δὲν ὁμοιάζου. Ἀλλες εἶνε βουτιγμένες στὴν λύπη γιὰ νὰ ζήσουν ὡς τὸ τέλος ἔτσι. Γιατί ἡ ψυχές δὲν ἀλλάζου, ὅπως γεννιοῦνται, ἔτσι σβύνου.

Ἀγάπησα τὴν θάλασσα γιατί τὰ τρελλά τῆς κύματα κρύβου τὸν πόνο μου.

Κάθε τῆς κύμα ποῦ ξεσπᾶνε φωναχτὰ τὸν βράχον αὐτὸν κάθουμαι, εἶνε λόγια, ποῦ με φέρει ἀπ’ τὴν ἀγάπη μου τὴν θαμμένη στὰ βράθη τῆς. Κ’ ἡ ἴδια ἡ θάλασσα πάλιν με παρηγορεῖ με τὸ μουρμουρητό τῆς . . .

Σώπασε με μᾶς, κάρφωσε τὰ μάτια του στὴν θάλασσα καὶ τραβῶντάς με ἀπ’ τὸ χέρι ξεφώνησε :

— «Νά, νά, διὲς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ κύμα τ’ ἀφρισμένο, ποῦ ἔρχεται νὰ ξεσπᾶσῃ στὸν βράχο φέρει κομμάτια ἀπ’ τὰ μαλλιά τῆς.

Διὲς στὸ βράθος τῆς θάλασσας δυὸ μέτρα ἀπὸ κοντά μας, ἐκεῖ κοιμᾶται. Ἐκεῖ εἶνε ὁ τάφος τῆς.

Μὰ βγαίνει κ’ ἔρχεται κοντά μου. Γίνετα νεράιδα κ’ ἀνεβαίνει.

Εἶνε νεράιδα πειὰ ἐκείνη τόρα, δὲν φοβᾶται νὰ πεθάνῃ. Ζῆ ἀνάμεσα στὴς ἄλλες νεράιδες, κ’ εἶνε ἡ ἔμορφότερη ἀπ’ ὄλες.

Νά, στάσου νὰ τὴν διῆς, ποῦ θὰ βγῆ, νὰ ἔλθῃ κοντά μου, στὴν ἀγκαλιά μου.

Μ’ ἀγαπᾷ πολὺ, σὰν ποῦ τὴν ἀγαπῶ.

Μὰ δὲν μετριέται ἡ ἀγάπη μας, γιατί ἀκόμα δὲν χωρισθήκαμε μόνο ποῦ γένηκε ἐκείνη νεράιδα.

Ἐρχεται πάλιν ἐδῶ στὸ βράχο καθούμαστε πλαί-πλαί, ἀκουμβᾷ στὸν ὄμο μου τὸ ἔμορφο πρόσωπό τῆς με τὰ μεγάλα τὰ λαμπερὰ μαῦρα μάτια τῆς καὶ τὰ μαλλιά τῆς χύνονται γύρω στὸν λαιμό τῆς, με σφίγγει στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τὴν φιλῶ δλόγλυκα κ’ ἡ ἄλλες ἡ νεράιδες τραγουδοῦν τῆς θάλασσας τραγοῦδια.

Εἶνε σκλάβες τῆς ἡ ἄλλες νεράιδες, γιατί αὐτὴ εἶνε ἡ πειὸ ἔμορφή τους.

Ἐχουν πανηγῦρι τότε ἡ νεράιδες γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς βασίλισσας των

Σώπασε πάλιν. Ξαναγρίεψαν τὰ μάτια καὶ δαιμονισμένος πειὰ, κουρασμένος ἀπ’ τὴν τυραννία τῶν ἀναμνήσεων, με σπα-

σμένη τὴν φωνὴν ἔξακολούθησε νὰ λέγῃ :

«Νά, ἐκεῖ κοντά τὴν ἔσπρωξα. Τὴν πέταξα στὴν θάλασσα, γιατί τὴν ὥρα ποῦ μαγευμένος ἀπ’ τὴν τρελλὴ ἀγάπη τῆς, ἀπ’ τὴν μαγεία τῆς ἔμορφιάς τῆς γονατιστὸς σκλάβος τῆς τὴν ζήτησα ἕνα φιλὸ τὸ πρῶτό μας, τὸ ἀρνήθηκε με πείσμα. Ὁ δαίμονας θαρρεῖς καὶ τὴν πρόσταξε ν’ ἀρνηθῆ.

Εἶνε νεράιδα τόρα. Ναι, δλόλευκα ντυμένη νεράιδα ἔρχεται κοντά μου. Μὰ ἐγὼ τὴν ἔπνιξα. Ἐγὼ τὴν ἔμορφη ἀγάπη μου.»

Σωριάσθηκε κατὰ γῆς κ’ ἔκλειε τὰ πικρότερα δάκρυα.

— Εἶνε τρελλός ;

I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Τὰ δάκρυα τοῦ κερῖου.

Μία νύχτα ποῦ ὁ ὕπνος ἀντεστέκετο στὰ καλέσματά μου, ἀκουσα μιὰ πεταλούδα νὰ λέγῃ στὸ κερὶ μου :

— Μ’ ἀρέσει ν’ ἀγαπῶ. Εἶναι λογικὸν νὰ καίωμαι ἀδιάκοπα, σὺ ὅμως γιατί χύνεις καυτερὰ δάκρυα ;

— Ἀδελφή μου, ἀποκρίθηκε τὸ κερὶ, ἕνας κακὸς ἄνθρωπος μ’ ἐχώρισεν ἀπὸ τὸ μέλι, τὸν γλυκό μου ἀγαπητικό, καὶ κλαίω. Βλέπω ὅμως πὼς εἶσαι ἀνάξια γιὰ ἀγάπη ! Δὲν ἔχεις καθόλου θάρρος, καμμιά αὐταπαρηγία . . . Ἡ φλόγα μου μόλις ἕνα φιλάκι σῶδωκε, καὶ φεύγεις ! Ἡ φωτιὰ τῆς ἀγάπης μόλις ἀγγίξε τὸ φτερό σου. Κύττα πὼς μ’ ἀγκαλιάζει καὶ με καταστρέφει ! Ἀντὶ νὰ θαυμάσῃς τὴν αὐταπάρησίν μου, τὰ δάκρυά μου, δὲν ἐνδιαφέρεσαι παρὰ μόνον γιὰ τὸ φῶς ποῦ σκορπῶ. Μ’ ὄλα ταῦτα ὁμοιάζω με τὸν Σααδῆ ! Χαμογελᾷ, ἡ φωτιὰ ὅμως τῆς ἀγάπης τὸν τρώγει. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰς στιγμὰς, μιὰ δλόχαρη κόρη ἦλθε κ’ ἔσβυσε τὸ κερὶ μου, ποῦ ἀνέδωκε μαῦρο καπνὸ λέγοντας :

— Ἐτσι τελειώνει ἡ ἀγάπη. Μόνον ὁ θάνατος νικᾷ τὴν φλόγα. Μὴν κἀθεσαι καὶ κλαῖς ἐπάνω στοὺς τάφους τῶν νικημένων τῆς ἀγάπης ! Σήκω καὶ πές : «Δόξα σοὶ ὁ Θεός ! Τὰ θύματα αὐτὰ ἦσαν ἐκλεκτοί.» Μὴ ρίχνεσαι ἐπάνω στὸν ὠκεανὸ τῆς ἀγάπης. Ἀλλ’ ἀν δοκιμάσῃς τὴν περιπέτειαν, ἔσω τολμηρὸς καὶ βυθίσου εἰς τὸ βάθος τῶν βαράθρων του.

ΔΥΟ ΞΕΨΥΧΙΣΜΑΤΑ

Βράδυ.

Ὁ ἥλιος κρύβεται σιγά-σιγά πίσω ἀπ' τὴν κορυφή τῶν Ἄλπεων, ἀφήνοντας ἀλαμπές ποῦ κοκκινίζουν σὰν φωτιά τὸν καθαρὸ ἰταλικὸ οὐρανό.

Ὁ Τζάκομο καὶ ἡ ἀρρωστημένη του ἀγάπη θανατίζουν ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ ἡλιοβασιλεμμα τῆς θερινῆς ἡμέρας.

Τὴν ἔμορφη «Λάκο ντι κόμα» μὲ τ' ἀδύνατα θαμπά της χρώματα, ποῦ μόλις διαφαίνονται λουδιμένα στὴν πάχνη τῆς χλιαρῆς ἀτμοσφαιρας. Τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας χάνεται κι' ἡ κόκκινη σταλαγματιά θαρρεῖς ποῦ ρουφιέται ἀπὸ κάποιο γίγαντα κρυμμένο πίσω ἀπ' τὸ βουνό.

— Τζάκομο, πάρε τὸ βιολί σου. Κι' ἐκεῖνος τὸ πέρνει. Στὸ ἀπαλὸ τοῦ δοξαριοῦ τραβήγνιμα σχίζοντας τοῦ ἀπείρου τὴν γαλήνη φεύγουν σὲ σύμπλεγμα ἢ νότες.

Ὁ ξανθὸς Φοῖβος δύνει κι' ἡ νύκτα ἀπλώνει στὴν «Λάκο ντι κόμα» τὸν μαῦρό της πέπλον μυστικὰ καὶ νοσταλγικά. Καὶ τότε ἡ φθισικὴ λέγει στὸν φίλο της:

— Ὅχι αὐτό. Τὸ ἄλλο τὸ λυπητερό, τὴν ρομάντζα τῆς Δόλας.

Ἡ ρομάντζα τῆς Δόλας.

Δόλα! μελαγχολικὴ μου μαυρομάτα, ἔλα.

Τὸ ὄραϊον ἡλιοβασιλεμμα' μαζὺ νὰ ἰδοῦμε, τὴν λίμνηνὰ θανατῶσουμε μὲ τὰ χρώματα, τῆς Ἄλπεις τῆς χιονισμένες σὰν δάκτυλα ποῦ στέκονται γιὰ νὰ δείχνουν τὸν Θεό.

Θὰ κάτσουμε στὴν γόνδολα τὴν χρυσὴ ποῦ γονδαλιέρος οἱ θάναι ὁ Ἔρωτας...

Θὰ τραβᾶ ἀπαλὰ τὰ κουτιά νὰ μᾶς περάσῃ γρήγορα ἀπὸ τῆς τρικυμίας τὰ πελάγη καὶ νὰ μᾶς ἀράξῃ στῆς εὐτυχίας τὸ λιμάνι.

Στῆς Ἀδριατικῆς τὰ σύθαμπα νερὰ θὰ καθρεφτισθοῦν τὰ ὄνειρά μας, ποῦ βλέποντας ἀπ' τὰ βάρη της ἡ νεραίδες θὰ ζουλέφουν.

Θὰ περάσουμε τὰ παλάτια τῶν Δόγηδων, ποῦ δὲν βρέθηκε ποτὲ ἡ εὐτυχία, θὰ ἰδοῦμε τὸν σκοτεινὸ ὄγκο τῶν Βατικανῶν καὶ τῶν Κεϊρηναλίων, ποῦ ὄλα, ἐκτὸς τῆς ἀγάπης, βασίλευσαν ἐκεῖ.

Καὶ δὲ θὰ ζουλέφουμε, γιὰτὶ δὲν μᾶς

χρειάζονται ἐκεῖνο ποῦ ὄνειροπόλησαν οἱ πειὸ τέλειοι — τὴν ἀγάπη — τὴν ἔχουμε.

Ἔλα! θὰ πᾶμε γρήγορα, ἡ σελήνη θὰ οίχνη τῆς ἀχτίδες της στὰ μαῦρά σου μαλλιά καὶ τὸ προσωπάκι σου ἡ ἀνταύγιά της θὰ φωτίζει.

Ὡ! νὰ ἰδῆς τί ὄραϊα ποῦ θὰ εἶνε. Καὶ τὸ πρῶι, ὅταν θὰ κτυπήσῃ ὁ ὄρθρος καὶ ξεψυχίση στὴν πρωινὴ δμίχλη τοὺς γλυκοὺς τῆς προσλήσεως ἤχους, θὰ πᾶμε στὸ ἐκκλησάκι μὲ τὸν μαρμάρινο σταυρὸ καὶ μὴβ κανδήλα νὰ πανδρευθοῦμε.

Ἔλα, Δόλα μου, ἔλα.

Ξεψυχίσματα.

Τὸ ἔμορφο τραγοῦδι ξεψυχᾷ σιγά, ἀργὰ σὲ μιὰ ἀπαλὴ δοξαριὰ σὰν σύννεφο ποῦ σκεπάζει τὴν σελήνη σὰν αἰθέρια αὐλαία ποῦ πέφτει ἀργὰ. Ἡ ἡρεμία ξαπλώνεται πέρνοντας ἀπ' τὸν ἀντίλαλο τὰ τελευταῖα περισσεύματα τοῦ ἤχου. Γαλήνια σὲ θεῖα ἀπολύτρωσι ἀπὸ κάθε πεζὸ ἔχει κλειστὰ τὰ μάτια της ἡ Δόλα.

— Τελείωσε, Δόλα, ἡ ρομάντζα, τῆς λέγει ὁ Τζάκομο. Πᾶμε μέσα, γιὰτὶ ἡ δμίχλη ἴσως σὲ πειράζει. Διὲ ἡ βαρεῖα δμίχλη κάθισε στὴν λίμνη.

— Δόλα, Δόλα μου... κοιμήθηκες; Θὰ κρυώσης, πᾶμε μέσα.

Σιγὴ θανάτου.

Νανουρισμένη ἀπ' τὸ θεσπέσιο τραγοῦδι ἡ φθισικὴ ἔκλεισε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τὰ κουρασμένα της μάτια μὰ τὰ βελουδινα βλέφαρα καὶ μαῦρα τὰ ματόκλαδά της.

Καὶ τὰ ἔκλεισε μιὰ γιὰ πάντα.

Τὸ ἀνάλαφρο ξεψύχισμα τῆς τελευταίας δοξαριᾶς τοῦ βιολιοῦ τοῦ Τζάκομο ἐνώθηκε μὲ τὸ ξεψύχισμα τῆς ἀρρωστημένης ἀγάπης του.

ΘΑΝΟΣ ΑΜΟΡΗΣ

ΤΡΕΛΛΗ...

Ἄμετρο πόνο στῶν ματιῶν κυττάζω τὴ θολοῦρα ὄραϊα παρθένα, σὰν γυρνᾶς σιὰ βραδινὰ τὰ μάγια μέσα σὲ κάποια χρώματα ἄρρωθμα, μαῦρα, σκοῦρα ἤσκιον παληὸν ἀναζητᾶς στοῦ ρεμματιοῦ τὰ πλάγια.

Μὰ ὅταν τὰ δέντρα γύρουνε στὸν ὕπνο βαρεμένα καὶ νοιώσης μέσ' στὴ σιγαλιά, τὰ ξεχασμένα μάτια τὰ ὄνειρατα προβαίνουνε τριγύρω σου ἕνα ἕνα καὶ σὲ ξανοίγουν τὰ ἡρεμα τῶν πόθων σου παλάτια.

Κ. Ζ. Κωνσταντινίδης.

ΤΗΝ ΕΙΔΑ

Ἀπόψε στ' ὄνειρό μου εἶδα ἐκείνη ποῦ ἡ ὁμορφιά της σὰν τὸν ἥλιο λαμπεῖ, Κι' ὀλόχαρος ρωτῶ τὸν ἑαυτό μου: Σὰν τί καλὸ νὰ ἔκαμεν καὶ σοῦρθε' τέτοια [τύχη.

Σααδῆ

Ναι, ἀπόψε στ' ὄνειρό μου τὴν εἶδα ὀλοζώντανη, ἴδια. Ἐκείνη τὴν παληά μου ἀγάπη τὴν ἀξέχαστη, ποῦ ἀνθοστόλισε τὴν ζωήμου. Ποῦ νανουριστὰ μὲ πήρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μ' ἀνέβασε ἀψηλὰ ἐκεῖ, ποῦ κατοικεῖ ἡ εὐτυχία.

Τὴν εἶδα ζωντανὰ νὰ μὲ βλέπει κατὰ-ματα. Κι' εἶχαν τὰ μάτια της τὸν πόνο τὸν παντοτεινὸ κι' ἦσαν ὑγρά ἔπως ὅταν μ' ἀγαποῦσε. Στραφᾶταν σὰν πηλάντια τὰ μάτια της τὰ βαθυκαстанά. Καὶ τὰ μαλλιά της ὀλόμαυρα σκέπαζαν τὸν λαυμὸ της σὰν πένθος γιὰ τὸν χωρισμὸ μας.

Τὸ χαμόγελο ποῦ ἀνθίξε στὰ χεῖλῃ της, ἔπως τῆς ὄρες ποῦ βασιλῆς της μὲ τὴν ἀγάπη μου τῆς χάριζα τὴν εὐτυχία.

Καὶ σὰν τριαντάφυλλο τοῦ Μάη φρεσκανογιμένο, ἔτοιμο νὰ σπαρταρήσῃ στὸ γλυκοφιλημα τῆς μέλισσας, περίμεναν τὰ χεῖλῃ της τὸ φιλί μου γιὰ νὰ δροσιστοῦν.

Κι' ἀλήθεια, ζωντανὸ αἰσθάνθηκα τὸ ξετρελλαμένο θερμὸ φιλί νὰ γλυκαίνει σ' ἕνα σφιξίμο τῶν χειλιῶν τὸ στόμα μου. Κι' ἡ τρεμοῦλα ἡ γλυκεῖα διέτρεξε τὸ σῶμα καὶ μὲ τάραξε.

Τὴν εἶδα ὀλοζώντανη ἀπόψε στ' ὄνειρό μου καὶ τὸ φιλί της μὲ ξετρέλλανε. Τὴν ἴδια Ἐκείνη τὴν περασμένη μου ἀγάπη καὶ μεθυσμένος ὀλόχαρος ρωτῶ τὸν ἑαυτό μου: «Σὰν τί καλὸ νὰ ἔκαμες καὶ σοῦρθε' τέτοια τύχη;»

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

* Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙΣ *

L'Argus.

Ο κ. Jean Ellé κατόρθωσε νὰ μᾶς κάμῃ τὸ περιοδικὸν τοῦ ἀληθινὰ sensationnel, ὅπως λέας ἀνήγγειλεν εἰς τὰς τοιχοκολλήσεις του.

Τὸν συγχαίρομεν, διότι κατόρθωσε νὰ δώσῃ εἰς τὸ «Argus» ἓνα τύπον τόσον πρωτοφανῆ διὰ τὴν πόλιν μας. Δι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς πέμπτην ἐκδοσίν.

Tout-Péra.

Σοβαρὸν φιλολογικὸν μὲ τὰς μελέτας καὶ τὰ ἄρθρα του. Εἰμπορεῖ νὰ πῆ κανεῖς, ὅτι ὁ κ. Μελαχροινός, ποῦ εἶχε πρῶτος τὴν ἰδέαν νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὴν γαλλικὴν φιλολογίαν κατὰ τὸν πόλεμον ποῦ εἴχομεν ἔλλειψιν τῶν παρισινῶν περιοδικῶν, ὅτι κατὰ κατορθώσε.

Δόγος.

Μηνιαῖον περιοδικὸ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ.κ. Μπεκὲ καὶ Χαλκούση, γεμιστὸν ἀπὸ ἐκλεκτὰ λογογραφήματα τῶν καλλιτέρων λογογράφων μας. Ὁ κ. Πράσιнос δὲν ὑστερεῖ τῆς καλλιτεχνικῆς του ἐργασίας.

Ἄξιζει τῆ ἀληθείᾳ ἐπισταμένη ἐργασία καὶ εἰς τὰ τέσσερα τυπογραφικὰ του φύλλα.

Κόσμος.

Αἱ διαμαρτυρίαι τοῦ κοινοῦ μᾶς διὰ τὴν ἔλψιν φιλολογικῶν οεριοδικῶν ἠνάγκασαν τοὺς ἐκδότας τοῦ «Κόσμου» νὰ τὸν ἐκδώσουν ὅπως ὅπως μίαν ὥραν ἀρχήτερα, δι' αὐτὸ μᾶς παρουσιάζει πάντοτε τὴν ἐκλεκτὴν, τὴν ἐκλεκτοτάτην μάλιστα ἔλψιν του ὅπως τύχει.

Δὲν τοὺς ἀδικοῦμεν ὅμως, διότι αἱ περιστάσεις δὲν ἐπιτρέπουν παρὰ μὲ πολὺ μεγάλας θυσίας. Πάντως ὅμως εἶνε ἀξιέπαινοι.

Ἐρευνα.

Ἀπὸ μηνὸς ἔπαυσε νὰ ἐκδίδεται καὶ παρὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ κ. διευθυντοῦ, πιστεύομεν, ὅτι ἐδῶ δὲν θὰ ἐκδοθῇ, εἰς τὰς αἰωνίους ὅμως μονὰς ἴσως.

Καὶ εἰς αὐτὴν εὐχόμεθα τὴν ἀνάστασιν εἰς δὲ τὸν νεαρὸν διευθυντὴν τῆς τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τυπικοῦ του ὄφφικίου.

Ἄπ' Ὅλα.

Ἄς ἐκδίδεται κι' αὐτὸ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποῦ τὸ ἐπιθυμοῦν.

Ἐπιθεώρησις.

Ἐπειδὴ δὲν μᾶς ἔδωσε τὴν ἄδειαν νὰ ἐκδόσωμεν τὴν «Νέαν Γενεάν» καὶ φοβούμεθα νὰ μὴ μᾶς ἀποκηρύξῃ τῆς μεγάλης ἰδέας τῆς σιωποῦμεν.

Μέλισσα.

Παιδικὸν περιοδικὸν, μοναδικὸν εἰς τὸν σκοπὸν του, καθόσον οἱ ἐκδόται του εἶνε οἱ μόνοι κατὰλληλοι εἰς τοῦτο, διότι, ὡς διδάσκοντες, εἶνε γνώσται τῆς παιδικῆς ψυχῆς.

Καὶ τοὺς χειροκροτοῦμεν, διότι ἐσκέφθησαν καὶ κατόρθωσαν κατὰ τοῦ κανεῖς δὲν ἐφρόντισε διὰ τὴν νεολαίαν μας.

Ἄνω-Κάτω.

Ἐμπρός.

Καὶ τὰ τρία ἔξυπνα καὶ νόστιμα σατυρικά περιοδικά. Ἄλλως τε ἡ σάτυρα φαίνεται πῶς εἶνε δουλειὰ τῶν ρωμῶν.

Χωρὶς νὰ θυμώσουν ὅμως οἱ ἄλλοι, νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ δώσωμεν τὰ πρωτεῖα εἰς τὸ «Ἄνω-Κάτω» τοῦ Δελῆ.

Αὐτός, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε πνεῦμα σατυρικόν, εἶνε ζυμωμένος εἰς τὴν σάτυρα, βαπτισμένος εἰς τὸ χουμόρ. Θαρρεῖς κι' ἔχει διαβολικὸ αἷμα εἰς τῆς φλέβες του.

Βούρδουλας.

Βαριετέ.

Ἡ ἑλληνικὸς θιάσος Ζάττα-Ἀποστολίδου ἡμέρα τῆ ἡμέρα καταρτίζεται ἐπὶ τὸ τελειότερον. Ὁ φιλότιμος κ. Ζάττας, ὅπως καὶ ἡ συμπαιθητικὴ πρωταγωνίστρια δεσποινὶς Ἀποστολίδου, καταβάλλουν τῆ ἀληθεῖα μεγίστας προσπάθειάς, αἰτινες ἐπιφέρουν τὰς καθημερινὰς ἐπιτυχίας τοῦ θιάσου.

Τὸ ζεῦγος Σεργιάδου πάντοτε δικαίως χειροκροτεῖται. Ἡ δ-νὶς Κατίνα Τριανταταφυλλίδου, τελεία Γλόμφα, δὲν ἐννοοῦμεν ὅμως, ὅτι δὲ εἶνε καλὴ καὶ εἰς ἄλλους ρόλους.

Εἰς τὸ δράμα «Θύελλα ψυχῆς» ἡ δ-νὶς Τριανταφυλλίδου καὶ Μ. Ραπτοπούλου ἦσαν πολὺ καλοί. Ὁ κ. Ραπτόπουλος δὲν εἶχε λόγον διὰ τὴν θαυμασίαν ὑπόκρισιν τῆ τυφλοῦ. Ὁ κ. Πετριδης ἐπίσης.

Εἰς τὸ «Βέβασα-Βέβαια» ὁ κ. Σκάθαρος ἀμίμητος καὶ ξεκαρδιστικώτατος, ἄξιος τῆς συμπαιθεῖστων πολλῶν ποῦ τὸν χειροκροτοῦν.

Γκράν βία.—Μία ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ θιάσου. Ἡ ἰδίς Ἀποστολίδου ἔπαιξε ὅσον ἐπρεπεταχίνικα, πεταχτὰ κι' εὐμορφα. Ὁ μοναδικὸς μᾶς βαρύντονος κ. Θεός, Ἄρ γύρης, ἀνώτερος παντὸς παίνοῦ, μάλιστα εἰς τὸ τελευταῖο τραγοῦδι, ἄξιζαν τὰ χειροκροτήματα. Ὁ κ. Σκάθαρος ὡς κλέπτης καὶ γραῖδιον μᾶς ἀπέδειξε πῶς εἶνε καλὸς κωμικὸς καὶ εἰς ἓνα νοῦμερο μάλιστα μὲ τὴν δ-δα Ἀποστολίδου τὸν μιξάρισαν δικαίως. Εἰμποροῦμε πολλὰ νὰ ἐλπίζωμεν ἀπὸ τὸν κ. Σκάθαρον.

Τὴν Δευτέραν ἐν ἐσπερίδι δίδεται συναυλία πανηγυρικὴ τῆς «Ἐλευθερίας» μελοποιήσιν ἐν μέρει τοῦ κ. Σκάθαρον καὶ μουσικὴν κοῦ κ. Ζάττα ἐξ 60 ἀτόμων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰδίου.

Προμηνύεται θρίαμβος τοῦ θιάσου.

Νέον Θέατρον.

Θιάσος Ζαμάνου πάλιν μὲ τὴν γλυκυτάτην «Τσάρρας φούρση» κατενθουσίασε τὸ κοινόν μας. Δὲν ἔμεινε κανεῖς νὰ μὴν εἶδε τὴν «Τσάρδας» καὶ νὰ θέλει νὰ τὴν ξαναδῇ. Θὰ ἐπανέλθωμεν ἐκτενεστερον.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

Μ' ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Μ' ἐρώτησες, νὰ μάθῃς
τὸ πόσον σ' ἀγαπῶ ;
στὰ μάτια κύτταξέ με
ἐγὼ δὲν θὰ στὸ πῶ.

Τὰ μάτια ὅπου εἶνε
ἢ γλῶσσα τῆς καρδιάς
θὲ νὰ σοῦ ποῦνε ψεύτρα
ἐσὺ δὲν μ' ἀγαπᾷς.

Γ. Βόλγας.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ-Ι-ΝΕ

ΜΕ ΦΘΑΝΕΙ

Δὲν μ' ἀγαπᾷς . . . δὲν μ' ἀγαπᾷς
θαρρεῖς κακὸ μοῦ κάνει ;
Σὲ βλέπω . . . εἶμαι βασιληᾶς
μὲ φθάνει.

Δὲν μ' ἀγαπᾷς τὸ στόμα σου
τὸ λέει κι' ὄρκο πιάνει.
Ἄς τὸ φιλαῦσα μιὰ φορὰ !
μὲ φθάνει.

Ἄγγ. Βλάχος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ ἐπιθεώρησις φέρει τὴν εὐθύνην μόνον τῶν ἀνευ ὑπογραφῆς ἄρθρων, διὰ τὰ λοιπὰ εὐθύνονται οἱ ὑπογράφωντες. Τοῦτο ἅπαξ διὰ παντός.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHPIN de l'Academie Française

 ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

Ὁ Λουκιανὸς Φερδῶλ ὀρφάνευσε ἀπὸ δέκα ἐπτά ἐτῶν. Ἡ μητέρα του ἀπέθανε μόλις αὐτὸς ἐγεννήθη, ἀλλ' εἰς ἀναπαύσειν ἀνετράφη ἀπὸ τὸν καλῶτατον πατέρα του. Ἡ ροδοκόκκινη ἀθήρα μορφή του ὁμοιάζειν ἄγγελον.

Κατόπιν ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς τουτὸν ἐτρόμαξε καὶ τὸν ἔκαμε νὰ δειλιάσῃ διὰ τὴν ζωὴν σὰν παιδάκι ποῦ χάνεται μέσα στὸ πλῆθος.

Ἐνας φίλος του, ὁ Πέτρος Φρεσσῶν, συνεπόνεσε τὸν ἀπροστάτευτον νέον καὶ ἔγινε κηδεμών του, ἀλλ' ἦτο χαρακτήρ ὅπως ἀντίθετος. Εὐρωστος, ὅξυς εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν φύσιν, φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, ὁμοιάζε πολὺ ὀλίγον ἄγγελον. Ἦτο 25 ἐτῶν, ἀλλὰ ὡς σοβαρὸς ἐσκέπτετο σὰν ἑκατὸν χρόνων μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Λουκιανόν. Καὶ ἂν εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἔχομεν κατὶ ἀπὸ ἄγγελον καὶ κτήνος, αὐτὸς ἦτο περισσότερον κτήνος. Ὁχι, διότι δὲν ἦτο ἔξυπνος, ἀλλὰ τοῦ ἔλειπεν ἡ πείρα. Ὁ χαρακτήρ του ἐνεθύμιζε τοὺς ἥρωας τῆς μογγολικῆς μυθολογίας, ποῦ ἐγεννῶντο μὲ ἄσπρα μαλλιά. Πολὺ τοῦ ἤρεσκε νὰ κάμῃ τὸν παιδαγωγὸν εἰς τὸν Λουκιανόν. Τότε εὗρισκεν εὐκαιρίαν νὰ πάρῃ ὕψος σοβαρὸν, νὰ δίδῃ συμβουλὰς. Τοῦ ἐφαίνετο αὐτὸ ἐπιδεικτικόν, ὅπως μερικαὶ γυναῖκες φοροῦν μαῦρα, διότι τῆς πηγαίνει ἔμορφα τὸ μαῦρο.

— Καὶ πρῶτον, ἀγαπητέ, εἰτε εἰς τὸν Λουκιανόν, δὲν πρέπει νὰ μένῃς εἰς τὸ σπῆτι αὐτὸ, ποῦ ἀπέθανεν ὁ πατέρας σου. Μία λύπη ὅσον νόμιμη καὶ ἂν εἶνε, δὲν πρέπει νὰ εἶνε διὰ πάντα, ἀλλὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ κανεὶς. Ὁ χρόνος σκορπίζει τὴν λύπην.

Καὶ οἱ δύο λοιπὸν ἔφυγαν διὰ τὴν Ἀμπλόν' ὅπου ὁ πατέρας τοῦ Λουκιανοῦ εἶχε βίλλαν. Ἦσαν τὰ τέλη τοῦ Μαΐου, ποῦ τὰ φύλλα πυκνά καὶ φαρδνά κάμουν δροσιτικὴ σκιά. Ἡ σκιά τῶν δένδρων ἦτο καλὴ διὰ τὴν πληγὴν τοῦ Λουκιανοῦ. Ἡ ζωὴ εἰς τὴν ἔσοχὴν εἶνε μονότονος καὶ γλυκεῖα σὰν τὸ νανοῦρισμα.

Εἰς ὀλίγας ἡμέρας οἱ δύο φίλοι εἶχαν συνειθίσῃ καὶ σχεδὸν κανονίση πῶς θὰ σπαταλοῦσαν τὸν καιρὸν τους.

Περνοῦσαν τὸ πρῶτ' διαβάζοντες ἐφημερίδας, φλυαροῦντες, συζητοῦντες καὶ μὲ τὴν μουσικὴν, αὐτὸ ἠγαροῦσται ἰδιαιτέρως τὸν Λουκιανόν.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος τὸν ἠνάγκαζε τὸ πρῶτ' νὰ γυμνάσεται εἰς τὰ ὄπλα, μετὰ μεσημβριανὰ νὰ γυρίζουν μὲ τὴν βάρκαν εἰς τὸν Σηκουάνα εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Ζουσίβι, ὅπου τὸ ρεῦμα εἶνε δυνατώτερον.

Τὸ βράδν ὁ Λουκιανὸς ξεφύλλιζε κανένα υψιστόρημα καὶ κατόπιν ἐκοιμάτο.

Μίαν ἡμέραν κατόπιν ἀπὸ μεγάλην πρωΐν νην περσοπορίαν κουρασμένοι ἠθέλησαν νὰ περιπατήσουν κατὰ μῆκος τοῦ Σηκουάνα.

Τὴν προσοχὴν τους εἴλκυσε σειρὰ ὀλόκληρος λευκῶν, ὅπου τοὺς ἀνεμενεν ἐκπληξίς, διότι δὲν ἐγνώριζον τὸ θελκτικὸν τοῦτο μέρος. Ἡ σειρὰ τῶν λευκῶν ἐσκέπαζεν ἀπέραντη καὶ ὀλόγιστα πεδιάδα, περικλειομένην ἀριστερᾷ καὶ δεξιᾷ ἄπ' ὅλα τὰ μέρη ἀπὸ δάση καὶ εἰς τὸ μέσον εἶχε κομψὸ σπητάκι.

— Εἴμεθα τρελλοί, εἶπεν ὁ Λουκιανός, νὰ ζητοῦμεν μακρὰ ἐκεῖνο ποῦ ἦτο κοντὰ μας. Προσέξε τὴν μοναξιά. Τί ἡσυχία, τί θέλητρον. Εἶνε ἀληθινὸς παράδεισος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί, εἶπεν ὁ Φρεσσῶν, εἶνε παράδεισος ἐδῶ καὶ τίποτε δὲν λείπει. Νὰ ἐκεῖ κάτω καὶ μία Ἑῶα. Μάλιστα δύο.

Πράγματι δύο γυναῖκες ἤρχοντο πρὸς τὸν ποταμὸν ἀκολουθῶντας ἕνα μονοπάτι, ποῦ ἤρχιζε ἄπ' τὸ σπητάκι.

Ἡ μία ἦτο χωρική. Ἡ ἄλλη ἐφοροῦσεν ἄσπρα λιγὰ καὶ καπέλλο ἀπὸ τὰ φαρδνά τὰ ψάθινα ποῦ τὰ πτερά τους κτυποῦν τὸν ἀέρα σὲ κάθε βῆμα, καὶ ὁ γυρὸς τους ἐμπρὸς εἶνε σὰν ὀμβρέλλα, ποῦ σκεπάζει τὸ πρόσωπον. Διάβαζε περιπατοῦσα καὶ ἔστρεφε πότε-πότε πρὸς τὴν χωρικήν ποῦ ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χέρια τῆς παιδάκι σκεπαζόμενον ἀπὸ τοῦλινη ὀμβρέλλα.

Οἱ δύο φίλοι κρυπτόμενοι ἀπὸ τὰς λεύκας ἔφθασαν πρὸς αὐτὴν, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ. Ὄταν ἔφθασαν, πρὶν δύο βήματα, τότε μόλις ἀποτόμως ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἐξεπλάγη, σὰν νὰ ἔπεσον ἐπάνω σὲ κατὶ ἀπρόοπτον.

Οἱ δύο νέοι μόλις πρόφθασαν νὰ τὴν χαιρετήσουν, διότι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ παραμερίσουν, διὰ νὰ περάσῃ τὸ μονοπάτι.

Ἦτο γυναῖκα περίπου τριάκοντα ἐτῶν, ἐφαίνετο ὅμως μὲ τὴν εὐκινησίαν καὶ τοὺς τρόπους τῆς πολὺ νεωτέρα. Ἦτο μελαχροινὴ καὶ οὔτε μία γραμμὴ δὲν αὐλάκωνε τὸ μέτωπόν τῆς κάτω ἄπ' τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς. Οὔτε μίῳ καὶ δὲν ἐκηλίδωνε τὰ βλέφαρα τῶν ματιῶν τῆς μὲ τὰ χρυσομένα ματόκλαδα.

Ὁ Λουκιανὸς ἔμεινε ἀκίνητος μὲ τὸ καπέλλο του στὸ χέρι χαιρετῶντας ἀκόμη καὶ παρακολουθῶν μὲ τὰ μάτια τὴν ταχεῖαν ἐξαφάνισίν τῆς. Ἡ εὐχαρίστησις αὐτῆ τοῦ νὰ θαυμάσῃ μίαν τόσον ὥραϊαν γυναῖκα τὸν ἐπροξένησε βαρὺ αἰσθημα καὶ τὸν ἀφήκεν ἐκπληκτον.

Ἐνόμιζε ὅτι διερχομένη τὸν εἶδε μὲ τρόπον, ὡσὰν νὰ τὸν ἐγνώριζε προηγουμένως. Καὶ ὁ ἰδιὸς εἶχε αἰσθανθῆ, σὰν τὴν εἶδε, μὰ σκιερὴ εἰκόνα τοῦ ξαναἤλθεν εἰς τὴν μνήμη.

Ἐν ὄνομα ἀνέβη εἰς τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰμπορέσῃ νὰ βγῇ.

Εἰς ὀλίγα βήματα ἐκεῖνη μὲ τὴν πρόφασιν νὰ ἰδῇ τὸ παιδί, ἐγύρισε καὶ εἶδε. Ἀναμφισβητήτως ὅμως γύρισε διὰ τὸν Λουκιανόν, τὸν ὁποῖον ὅταν εἶδεν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἐστενοχωρήθη διὰ τὴν ἐπίμονον προσοχὴν του, ἐκοκκίνησεν αἰφνιδίως καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀμηχανίαν τῆς, ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ ὀμιλῇ μὲ τὸ μωρὸ.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τῆς ἡ συγκεχυμένη εἰκόνα, ἥτις εἶχε μισοξυπνήσῃ εἰς τὸ πνευμά του, ὠρίσθη μὲ μίᾳς καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ἐπροχώρησε καὶ τὴν ἐχαιρέτησε (μὲ τὸνομά τῆς, ποῦ ἐνεθυμήθη τῆς κυρίας Ἀνδρῆ).

Τὴν ἐνεθύμιζε τὴν σύμπτωσιν, ποῦ μ' εὐχαρίστησιν τὴν ἐγνώρισε, διὰ πρῶτην φοράν.

Ἐκεῖνη εὐκόλως ἐνεθυμήθη. Καὶ τὴν διηγήθη κατόπιν ὁποῖων λυπηρῶν γεγονότων εὐρέθη εἰς τὴν Ἀμπλόν'. Ἐσύστησε τὸν φίλον του Πέτρον ὡς καλὸν καὶ ἀφοσιωμένον. Ἐκεῖνη τοῦ ἀπῆντεσεν, ὅτι ἐπίσης ἐπληγῶθη ἀπὸ λύπην, χηρεύσασα καὶ ὅτι ἔζη τόρα εἰς τὸ σπῆτι ποῦ ἦτο εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος μὲ τὴν μικρὰν κόρην τῆς, περίπου δέκα μηνῶν.

Ὁ Φρεσσῶν εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ δείξῃ τὰς ἰατρικὰς τὸν γνώσεις, λέγων, ὅτι τὸ μωρὸ ἦτο ὑγιὲς τελείως.

Ὁ Λουκιανὸς ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀπόλυτον μοναξίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν κατεδίκασεν ἑαυτὴν ἡ νεαρὰ γυναῖκα. Κατόπιν ἡ συνομιλία ἐστράφη εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἐσοχῆς καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ κάμουν μερικὸς γύρους ὑπὸ τὰς λεύκας.

Ἡ κ. Ἀνδρῆ δὲν ἐξεπλάγη πολὺ διὰ τὴν ἀνανέωσιν αὐτὴν τῶν σχέσεών τῆς μὲ τὸν Λουκιανόν, καθόσον καὶ ὕλην φορὰν τοῦτο συνέβη ἀσήμαντον, καὶ ἀναμφιβόλως αἱ σχέσεις των θὰ διεκόπτοντο πάλιν χωρὶς νὰ λυπηθῇ. Τὸ παιδικὸν θάρρος ἐκεῖνου τὴν ἔκαμε νὰ ξαναγυρίσῃ τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ ἐπέστρεφε στὸ σπῆτι τῆς.

— Μ' ἐπιτρέπετε, Κυρία, καμία φορὰ νὰ σὰς ἀνησυχῶ μὲ τὴν φλυαρίαν μου; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός.

Ἡ κ. Ἀνδρῆ ἐσκέφθη, ὅτι ἡ φλυαρία αὐτῆ δὲν θὰ ἦτο διασκεδαστικὴ καθόλου δι' αὐτὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο γυναῖκα τοῦ κόσμου, εἶπε :

— Βεβαίως, εὐχαρίστος, Κύριε. Θέλω πολὺ τὴν συντροφίαν καὶ τὴν φιλίαν σας. Μήπως ἄλλοτε μίαν ὥραν δὲν σὰς ἐσυντρόφευσα ;

(Ἀκολουθεῖ)

OSCAR WILDE

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ἐνα βράδυ τὸν κυρίευσεν ἡ ἐπιθυμία νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα τῆς «ἡδονῆς ποῦ μᾶς κυριεύει αἰῶφνα». Καὶ θέλοντας νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του, περιηγήθη τὸν κόσμον διὰ νὰ εὑρῇ χαλκόν. Διότι δὲν εἴμποροῦσε νὰ ἀποτυπώσῃ τὰς ἰδέας του παρὰ μόνον σὲ χαλκόν.

Ἄλλὰ ὅλος ὁ χαλκὸς τοῦ κόσμου ἐξηφανίσθη καὶ ὑπῆρχε μόνον ὁ χαλκὸς τῆς εἰκόνας τῆς «λύπης ποῦ διαρκεῖ αἰωνίως».

Καὶ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τὴν εἶχε μόνος, μὲ τὰ ἰδικὰ του χέρια, κατασκευάσῃ καὶ τὴν εἶχε θέσῃ στὸν ἰάφον τοῦ μοναδικοῦ πράγματος ποῦ εἶχεν ἀγαπήσῃ. Τὴν ζωὴν του. Εἰς αὐτὸν τὸν τάφον ἐκρυψε αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς ἰδικῆς του ἐργασίας, διὰ νὰ χρησιμοποίησῃ ὡς δεῖγμα τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου ποῦ δὲν ἀπέθανε καὶ ὡς σύμβολον τῆς λύπης, ἡ ὁποία διαρκεῖ αἰωνίως. Καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος χαλκὸς παρὰ αὐτῆς τῆς εἰκόνας.

Ἦρθε τότε τὴν εἰκόνα αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε κατεσκεύασε μόνος του, καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς κάμινον μὲ κατακόκκινη φωτιὰ μεγάλη.

Καὶ ἀπὸ τὸν χαλκὸν τῆς εἰκόνας τῆς «λύπης ποῦ διαρκεῖ αἰωνίως» κατεσκεύασε τὴν εἰκόνα τῆς «ἡδονῆς ποῦ μᾶς κυριεύει αἰῶφνα».

(Παράφρασις).

Θ. Μ. ΣΤ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Μετὰ χαρᾶς ἀγγέλλαμεν, ὅτι ὁ κ. Μητσακόπουλος, ἡμέτερος συνἐργάτης, ἀνέλαβε τελείως ἐκ τῆς τελευταίας ἀσθενείας του.

Εὐχαριστήριον. — Ἡ ἐν Γαλατᾶ ἐπιτροπὴ τῶν Ἀρμενίων προσφύγων ἐκφράζει τὴν δημοσίᾳ τὰ εὐχαριστήρια αὐτῆς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν τεκτονικὴν στοὰν «Ἀρμονίαν», ἣτις παρέχει γενναιοδωρῶς τὸ μεσημερινὸν γεῦμα εἰς 300 πρόσθυγας Ἀαρμενίους, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς δῶρον 25 λιρῶν.

ΕΓΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

Τὰ μετὰ τὴν εἰρήνην ἔργα θὰ εἶνε τελειότερα καὶ καλύτερα τῶν πρὸ τοῦ πολέμου. Ἡ ἀνθρωπότης θὰ τελειοποιηθῇ καὶ θὰ προαχθῇ. Νεαὶ ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις θὰ πλημμυρῶσιν τὸν κόσμον.

Κάποιος δὲ ἐργολάβος εἰς τὸ Χαβιαρόχανον ἀνέλαβε τὴν διαχείρισιν τῶν ἀποπάτων διὰ νὰ μᾶς δεῖξῃ, ὅτι ἤρχισαν ἤδη τὰ εἰρηνικὰ ἔργα. Πρωτότυπα μάλιστα ἀφοῦ ἐτελειοποίησε τὴν ἐργασίαν του, ὅπως μᾶς λέγει, εἰστὰς μικρὰς τοιχοκολλήσεις καὶ ἐπλούτισε τὸ κατάστημά του καθ' ὅλας τὰς συνθήκας τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης καὶ τὸ ἠλεκτροφώτισε.

Καὶ εἶνε ἀξιέπαινος ὁ περιποιητικώτατος κ. ἐργολάβος. Ἐχει γραφεῖον τελείως περιποιημένον, μεγάλον καθρέπτην τουαλέττας, πόρτ-μαντῶ καὶ χαλιὰ εἰς τοὺς τοίχους καὶ καταγῆς εἰς τῆς εἰσοδον τοῦ καταστήματος καὶ ὁ ἴδιος, κορδωμένος καὶ ὑπερήφανος πάντοτε, εἶνε πρόθυμος νὰ διατάξῃ τὰ δέοντα διὰ τὴν τελείαν ὑπηρεσίαν καὶ εὐχαρίστεσιν τῶν πελατῶν του. Μὰ καὶ οἱ ὑπάλληλοι εἶνε φανατικοὶ εἰς τὸ καθήκον τους. Μὴ θαρρεῖτε πῶς ἠμπορεῖτε νὰ πληρώσῃτε ἄλλα ἀντ' ἄλλων, διότι ἡ ἐργασία εἶνε ἀνεξέλεγκτος. Ἡ ἐπιτήρησις εἶνε αὐστηρά. Ἡ «ἀπλή εἰσοδος» σᾶς στοιχίζει 10 παράδες, ἐπομένως δὲτ δικαιούσθε νὰ κάμετε «ἰδιαίτερον εἰσοδον», ἣτις στοιχίζει 20 παράδες, διότι χονδραίνει βλέπετε ἡ δουλειά· ἂν θέλετε νὰ χυθῇ ἕνας κουβᾶς νερὸ προτοῦ εἰσέλθετε πληρώτετε 20 παράδες. Ἄν θὰ πλυθῆτε μὲ νερὸ ἀκόμη 20 παράδες καὶ μὲ σαποῦνι 1 γρόσιον. Τώρα τὸ τιμολόγιον ἐκφράζεται ἀσαφῶς πρῶτον ἂν γίνεοι ἐκπτώσις ὅταν συγχρόνως κάμει ὁ πελάτης καὶ τὰς δύο εἰσόδους καὶ δεύτερον οἱ λαθρέμποροι εἰς κοῖον πρόστιμον καταδικάζονται.

Ἐχει μάλιστα καὶ carnets d'abonnements μὲ ἀροκτὴν ἐκπτώσιν.

Ὅπως κ' ἂν ἔχει ὅμως, μ' ὄλην τὴν φθνήναια του, ὁ κ. ἐργολάβος ἠμπορεῖ νὰ σᾶς πάρῃ 5 γρόσια ἐὰν θελήσετε τελείαν νὰ κάμετε εἰσοδον εἰς τὸ κατάστημά του.

Μὰ μὴ σᾶς φαίνεται ἀκριβῶς, ἦταν βλέπετε πόλεμος καὶ τώρα θὰ ξεπέσῃ ἡ τιμὴ.

Ἄπὸ τώρα λοιπὸν τελειοποιήσεις, ἐφευρέσεις, νεωτερισμοί, ποῦ μόλις τελείωσεν ὁ πόλεμος, φαντασθῆτε προσεχῶς ποῦ ἡ εἰρήνη θ' ἀρχίσῃ νὰ μᾶς ἀναζωογονῇ καὶ νὰ μᾶς δίδῃ δυνάμεις δι' ἐργασίαν.

Τὰ ἔργα μετὰ τὸν πόλεμον ἴσ' εἶνε τρομακτικὰ εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐφευρετικότητα.

Θὰ γίνωμεν ἔτσι κατ' ἀνώτεροι εἰς τὴν ἐφευρετικότητα καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς φημιζομένους δι' αὐτὸ Ἀμερικανούς.

Ἡ ἔξυπνάδα θὰ βασιλεύσῃ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ κόσμου εἰς τὸ μέλλον ἐν εἰρήνῃ. Τοῦτο μᾶς ἀποδεικνύει ὁ ἔξυπνος καὶ προοδευτικὸς ἐργολάβος τοῦ Χαβιαρόχανου, ὁ ὁποῖος ἀνήγαγεν εἰς προσοδοφόρον ἐργασίαν καὶ τὰ βρομερώτερα ἀκόμη.

Μίαν μόνον παρατήρησιν ἔχομεν νὰ τοῦ κάμωμεν. Μήπως ἔχει πάντοτε κατεβασιὰ καὶ δὲν παίρνει ἡ μύτη του; Ἡ διαρκῶς τὴν ἔχει στουτωμένη μὲ κανένα βαμβάκι βουτυγμένο σὲ divinia;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΣΚΥΛΑΚΙ—ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Ὅταν βλέπω ἀνθρωπον μπαίνοντα στὸ σπῆτι του, νὰ τραβᾷ διὰ τῆς βίας μὲ τὴν ἀλυσίδα τὸ σκυλάκι του, τὸ ὅποιον δι' εὐνοήτους λόγους δὲν ἐννοεῖ νὰ φυλακισθῇ στὸ σπῆτι, θυμᾶμαι μιὰ ἄλλη ἴδια σκηνή.

Ὁ πεινασμένος γαῖδαρος ἄμα πλησιάζει στὸν ἀχυρῶνα, τραβᾷ μ' ὄλην τὴν δύναμίν μου τὴν ὀνηλάτην μὲ τὸ λουρί ποῦ εἶνε δεμένος, δηλαδὴ ὁ γαῖδαρος, γιὰ νὰ μπῆ πειὸ γρήγορα καὶ νὰ φάγῃ.

— Τᾶμαθες;

— Γι, τζαρούγια ἔρχονται;

— Ναι, καὶ ἡ «Νέα Γενεά» θὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἰδιαίτερον καλλιτεχνικὴν χροματιστὴν εἰκόνα τοῦ Λενθεράκη μας.

ΕΝΑ ΦΛΕΓΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

- Ἀπὸ τί θὰ κατοσκευάζονται.
- Τὸ δέριμα τοῦ σκυτοψάρου καὶ τοῦ βακαλάου.
- Ἀμερικανικὰ ἐπινοήσεις.

Ἡ κρίσις τῆς υποδύσεως ὑφίσταται παντοῦ, προσλαμβάνουσα ὁλονὲν σοβαρώτεραις διαστάσεσι.

Εἰς τὴν Γερμανίαν, ἀπὸ καιροῦ ἤδη τὰ υποδήματα διατίθενται ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν στρατόν, ἐνῶ οἱ πολῖται ἀρκοῦνται εἰς ἀπλὰ πέδιλα.

Οἱ Ἀμερικανοί, πρόθυμοι πάντοτε νὰ λύουν κάθε πρόβλημα.

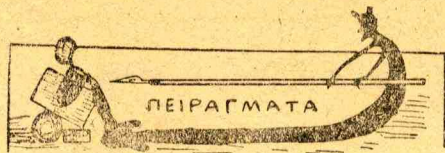
Καὶ ὁ κ. Φράνση Νίχλς προτείνει εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν «Forecast» τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ δέρματος τῶν κατοίκων τῆς θαλάσσης διὰ τὰ υποδήματα. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων θεωρεῖ πιθανὸν ὅτι μὲ τὸν δρόμον ποῦ ἐπήρασαν τὰ πράγματα, καθόλου ἀπίθανον ἴαν προσεχῶς νὰ καλύπτωμεν τὰ κάτω ἄκρα μὲ δέριμα σκυτοψάρου καὶ βακαλάου, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀνθεκτικώτατον.

Εἰς τὸ Ἰνστιτούτον Πράτ τοῦ Βρούκλιν ἐγένοντο σχετικὰ πειράματα καὶ ἀπεδείχθη ὅτι, ἐὰν ἕως τώρα δὲν ἐχρησιμοποιήσαν τοιαῦτα δέριμα, τὸ πρᾶγμα ὀφείλεται εἰς τὴν ἀφθονίαν τῶν δερμάτων τῶν χερσαίων ζώων. Εἰς τὸ Πίτσπουργ συνέστη ἤδη ἑταιρεία πρὸς ἐκμετάλλευσιν τοῦ δέρματος τοῦ σκυτοψάρου καὶ τοῦ βακαλάου. Μεγάλαι ἐλπίδες βασιζονται εἰς τὴν μέθοδον τοῦ Ἰνστιτούτου Πράτ, συνισταμένην εἰς τὸ νὰ υποβάλλεται τὸ δέριμα τοῦ σκυτοψάρου καὶ τοῦ βακαλάου εἰς μεγίστην πίεσιν, τόσον ὥστε ἡ ἀντοχὴ του διπλασιάζεται καὶ τριπλασιάζεται.

Εἰς κάποιον ἐπίτροπον.

Ὁ Μεριαῦς ὁ φραντζολᾶς
τέως χιώτης σιραγαλᾶς
μπῆκ' ἐπίτροπος νίκας γιὰ νὰ ἄρῃ
ἐπάνω στὸ παχὺ παγκάρι.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Ζαχαρώματα.

Μὲ τὴν φυγὴν τῶν ὠραίων μας συμμάχων ἔπαυσαν καὶ τὰ ἀμέτρητα ζαχαρώματά των εἰς τὰ παρασόκακα στὸ σκοτάδι τὴν νύκτα.

Ἀντιθέτως φθῆνισε ἡ ζάχαρις καὶ τὰ λοκούμια βρώμησαν εἰς τοὺς δρόμους.

Αὐτὸ θὰ πῆ πῶς αὐτοὶ οἱ ἄγλυκοι μᾶς ἔτρωγαν τὴν ζάχαρη γιὰ νὰ ζαχαρώνουν.

Τὰ λοκούμια.

Εἶνε προτιμώτερον μὰ τὴν ἀλήθεια νὰ ζητήσῃ κανεὶς γλύκα εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἐρωμένης του παρὰ εἰς τὰ τορινὰ λοκούμια. Ποῦ εἶνε ὄλο κόλα καὶ βρωμιές κι' ἀντὶ ζάχαρη εἶνε ἀλευρωμένα.

Νὰ φθῆνεια!!...

Τὰ ηλεκτρικά.

Ἔχει πολλοὺς ποῦ καταρῶνται τὸ σβύσιμον τῶν ηλεκτρικῶν κάθε βραδύ καὶ πολλοὺς ποῦ εὐλογοῦν. Αὐτοὶ εἶνε πρῶτον οἱ κλέπται ποῦ εὐρίσκουν εὐκαιρίαν εἰς τὸ σκοτάδι τοῦ Πέραν νὰ δράσουν καὶ δευτέρον οἱ κλέπται τῶν φιλιῶν.

Προχθὲς μάλιστα κάποιος, ἐπωφελοῦμενος τοῦ σκότους, στὸ τράμ κατεφίλησε τὸν ὠραῖον τράχηλον τῆς πλαϊνῆς του σιγανᾶ καὶ ἀλύπητα. Ὁ δὲ ὑποφαινόμενος ἰδὼν ἐθεώρησε περιττὸν νὰ προξενήσῃ σκάνδαλον, ἠρκέσθη δὲ νὰ ζητήσῃ μερικόν... καὶ τὸ πῆρε.

Βενιζέλαρος.

Χρηματιστήριον κατήνησε κι' ὁ Βενιζέλαρος. Μιὰ ἀνεβαίνει καὶ μιὰ κατεβαίνει ἡ τιμὴ του. Ἄλλοῦ ξεφωνίζουσι ἕνα Βενιζέλον 7½, ἄλλοῦ 2½ μὲ τὸ τραγοῦδι του, ἄλλοῦ 5 γρόσια. Ἐξαιρεῖται ὁ Ἅγιος Βενιζέλος, ποῦ ἔχει ὀριστικὰ 20 γρόσια.

Μὴ βλέπετε ἐδῶ, ποῦ παίζει ἡ πιάτσα του. Εἶνε τὸ «θὰ ἔλθῃ ἢ δὲν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ». Ἐνῶ εἰς τὸ Λονδίνον, καθὼς ἀγγέλλεται, ἡ πιάτσα του εἶνε σταθερὰ διότι ἔχει μεγάλην πέρασιν ὁ λόγος του.

Ἡ ἐβραϊκὴ σημαία.

Μὲ τὸν σηματοστολισμὸν ἐγνωρίσαμεν τὴν ἀρμενικὴν καὶ τὴν ἐβραϊκὴν σημαίαν. Δι' αὐτὴν οἱ Ἑβραῖοι κανχῶνται, ὅτι ἔχει τὰ ἑλληνικὰ χρώματα. Τὰ δὲ ἐπτὰ ἄστρα ποῦ ἔχει, εἶνε σύμβολον τῶν ἐπτὰ ὥρων τῆς ἐργασίας, ὅπερ ἔταξε μεταξὺ ἄλλων ὡς πρόγραμμά του τὸ ἐβραϊκὸν ὑπουργεῖον.

Ὁ Μὰξ Νορδάου.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος δι' αὐτὸ τὸ ὑπουργεῖον.

σημειοῦμεν, ὅτι συνεκέντρωσεν ἀληθεῖς ἐπιστήμονας. Ὑπουργὸς δὲ τῶν θρησκευμάτων εἶνε ὁ πολὺς Μὰξ Νορδάου, ὁ κοινωνιολόγος καὶ συγγραφεὺς τῶν «κατὰ συνθηκὴν ψευδῶν.» Φαντάζομαι τί ἐλπιστοσύνην πρέπει νὰ ἔχωμεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον αὐτό, ἂν ὁ Μὰξ Νορδάου ὡς ὑπουργὸς τῶν θρησκευμάτων ἐφαρμόσῃ τὰς ἰδέας του, καὶ μάλιστα τὰς περὶ ψεύδους τῆς θρησκείας.

Γλύκες.

Προχθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ Κουμπαρατζὶ σέμα κώχη παρ' ὀλίγον σκοτιμῶς]

Ἐκεῖνος τὴν εἶδε μὲ ἄλλον τὴν παρελθοῦσαν καὶ ὡς ἐγκρατῆς δὲν ξεσπάθωσε τὴν ἴδιαν στιγμὴν, ἐπαφῆνων τὸ ξεσπάθωμα κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν. Ἐπὶ τέλους ἡ φιληγάδα ἐκείνης τὰ μάλωσε λέγωντας πῶς ἦτο δικὸς τῆς γνωστὸς καὶ ἔτσι τὸ πρᾶγμα γύρισε μέλι γάλα πάλιν.

Aviso.

Ὁ ὑποφαινόμενος, καθ' ὃ ρωνεῖο, εἶπεθε πῶς πολλὰς ἐχῆρευσαν μὲ τὸ γερμανικὸν σκόπισμα ἀπ' τὴν πόλιν μας, δι' ὃ ἀναλαμβάνει τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγωμένων καρδιῶν καὶ τὴν παρηγορίαν οἰασθήποτε βαρυσταθῶν ἐκ τῆς γερμανικῆς ἀπιστίας.

ΤΟ ΡΩΝΕΙΟ

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ τοὺς ἐκλεκτοὺς οἶνους, τὸ ἀθάνατο δούζικο (ἀντιφάρμακον τῆς γρίπης), τὸ κονιάκ καὶ τὰ λοιπὰ ἡδύποτα τοῦ κ. Α. Τζάλλα, Καλιοντζῆ Κουλοῦ ἀριθ. 48 καὶ 68.

Σπεύσατε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν ἐν Ἀσμαλῇ Μετζῆτ τοῦ Πέραν ἀριθ. 9
Διεθνῆ αἰθουσαν Κουρείου
κ. Γ. ΑΜΗΡΑ

εἶναι ἡ τελειότερα καὶ διαθέτει σύστημα τελείας ἀντισηψίας.

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

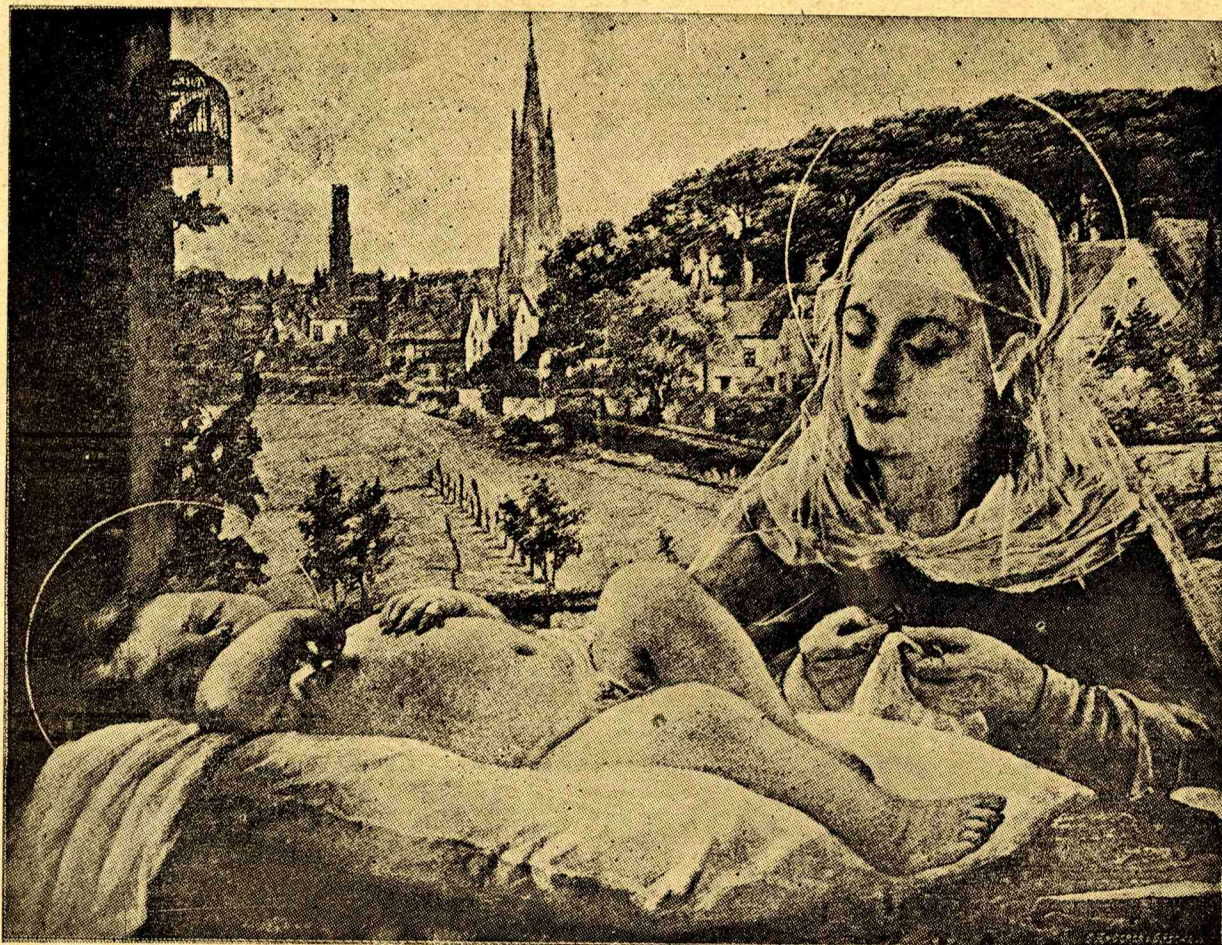
“ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ”

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΣΤΟΥ

Έργο G. Watts

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ",

Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ

"Έργον Ε. Van Hove